உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ கைலாயவர்க்கத்துள்

மஹாமஹிமைபொருந்திய

நந்தீசுரமஹாமுனிவர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

S 314

கருக்கிடை-௩௱.

இவை

கணிதாதிய சகலசாஸ்திரபண்டிதர்

பி. மார்க்கலிங்க நாயனாரவர்களால்,

பற்பல ஏட்டுப்பிரதிகளைக்கொண்டு

ஆராய்ச்சிசெய்த பிரதிக்கிணங்க,

சில ஆயுள்வேத பண்டிதர்களால் பரிசோதிக்கப்பெற்று,

சுத்த பதிப்பு.] [விலை அணா 8.

சென்னை, சூளை:

தி. இராஜூ முதலியார் அவர்களால்

தமது

பரப்பிரம்ஹ அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப் பெற்றன.

Revised Edition.

1914.

சிவமயம்.

ஸ்ரீகைலாயவர்க்கத்துள் மஹாமஹிமைபொருந்திய

நந்தீசுரமஹாமுனிவர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

கருக்கிடை-௩௱.

காப்பு.

மூலமென்ற கணபதியின் பாதம்போற்றி
முத்திபெற்ற சுழிமுனையின் முனைமேல்நின்று
கோலமென்ற தண்டவிக்குள் குகைதானுண்டு
குகைதனிலே குருபரனு மம்மைவாழ்வார்
சீலமென்ற தவமகிமை பெற்றசித்தர்
தேடியதோர் வீடதனைத் தெளிந்துபார்த்து
ஆலமென்ற கொடிமரத்தின் கீழேநந்தி
யமர்ந்துநின்ற பீடமென்ற வாதிகாப்பே. (௧)

ஆதியென்ற நால்வேத மாறுசாஸ்திர
மடங்கினின்ற வானுடைய பாதம்போற்றி
நீதியென்ற நெறிதவறாப் பொதியைவாழும்
நிரஞ்சனமாய் நிறைந்தகும்ப முனித்தாள்போற்றி
சோதியென்ற வடிவான ரிஷிகள்சித்தர்
துணையெனவே என்மனதில் துதித்துக்கொண்டு
ஆதியென்ற ரவிமதியுஞ் சுழினைமூன்று
மாகினின்ற சிவனுமையா ளாதிகாப்பே. (௨)

ஆதியென்ற பூரணமே சோதிகாப்பு
வண்டபகி ரண்டமெலா மாள்வோன் காப்பு
நீதியென்ற மவுனதி முனிவர்பாதம்
நீங்காம லனுதின மும் நெஞ்சுள்வைத்து
சோதியென்ற சுடரொளியைக் கண்டுதேறிச்
சுத்தபரி பூரணமாய் மவுனம்பூண்டு
வாதியென்ற பெரியோர்கள் மனது தேற
வசனித்தேன் முன்னூறு வகையாம் காப்பே (௩)

சித்தர் நூற்களிற் பெரும்பாலும் மோனைத்தொடை எதுகைத்தொடைகளை அருள்வழிப்பட்டோராகிய அவர்களாற் செய்யப்பெற்ற சொற்சாரியைகளாகப் பயன்கொள்ளப்படும்.

காப்பான ஐங்கரனைப் பணிந்துகொண்டு
கந்தன்வடி வேல்முருகன் கடாட்சத்தாலே
ஏற்பான ரிஷிமுனிவர் சித்தர்பாட
லெல்லோரும் பாடியதோர் தமிழுக்கெல்லாந்
தாப்பான திறவுகோ லிம் முன்னூறுஞ்
சாற்றினேன் புவிதனிலே மனிதர்க்காகக்
கோப்பான கருக்குருவாம் வழியில்காணக்
கோவைகொண்ட மணிபோல வகையாய்த்தானே. (௪)

நூல்.

வகையான சாஸ்திரங்க ளனந்தமுண்டு
வகையறியார் கருவறியார் மடையர்மெத்த
தொகையான சாஸ்திரத்தைப் பாடம்பண்ணிச்
சொல்லுவார் பொருளறிய மாட்டாரையோ
வகையான மாய்கைதனில் வீழ்ந்தழிந்து
மதிமயங்கி நிலைதவறி மதமேபூண்டு
தகையான கதைபோல முடிவதல்லால்
சாஸ்திரத்தின் மறைப்பறியார் கூறினேனே. (௫)

கூறினேன் சாஸ்திரத்தில் மறைத்ததெல்லாங்
கூறினதால் வெகுகோடி தபசிருந்து
மீறினு ரவருடைய பதமிரண்டு
மிகவணக்கஞ் செய்துகொண்டு நூலைவாங்கித்
தேறினர் தவமுனிவர் மகிமைபெற்றுச்
சித்திலிருந் தார்பெரியோர் சிவமேயென்று
ஆறினரென்னுடைய நூலைப்பார்த்து
ஆதிசிவன் நந்திவாவென் றழைத்திட்டாரே. (௬)

சிவனுக்கும் நந்தீசுரருக்குந் தர்க்கம்.

அழைத்துமே யருகிருத்தி வமிர்தமூட்டி
யன்புடனே கருக்குருவை வெளியாய்ச்சொல்லத்
தழைத்துமே வாய்க்கொழுப்போ வென்றுகேட்டார்
சமரசமாய் வாய்கரத்தால் பொத்திக்கொண்டு
இளைத்துமே கருக்குருவும் வெளிதோன்றுமு
லெல்லோருஞ் சொல்லிவைத்த நூல்கடோறு
மலைத்துமே போவதல்லால் வழிகாணுது
மகத்தான முனிவர்கட்கேன் மறைப்பென்றேனே. (எ)

மறைத்ததனு லிவர்களுக்குப் பாவமுண்டு
வழிகாணு தலைந்தழிந்தோ ரனந்தகோடி
இறைத்ததனு லேதுபலன் கண்டாலன்றோ
ஏறவிட் டேணிதனைத் தாழ்த்துவார்போல்

உரைத்தபொருள் தெரியாம லலேந்தாரையோ
உண்டென்று நம்பிநம்பி உலகிற்றுனே
படைத்தமனுக் கெட்டலேந்த பாவமெல்லாம்
பழிவருமென் றெண்ணியல்லோ உரைசெய்தேனே. (அ)

சித்தர்கட்கும் நந்தீசுரருக்குந் தர்க்கம்.

உரைசெய்வேன் றவமுனிவ ரொளிப்பையெல்லா
முத்தமனே அவர்பூட்டைத் திறப்பாருண்டோ
மறைசெய்தப் பொருளேயெல்லாம் வெளியாய்ச் சொன்னேன்
மகத்தான சித்தர்களுங் கோபங்கொண்டு
நிறைசெய்தே எந்தனுடன் வாதுபேசி
நிராசரிப்பாய் வாதாடிச் சண்டைசெய்தார்
பரைசெய்த சிவனுமென்மேல் கோபங்கொண்டார்
பாயயென்று ரிஷபமாய்ப் பதுங்கினேனே. (கூ)

பதுங்கினே னுதிசிவ னென்னேப்பார்த்து
பதஞ்சலியாய் நிரஞ்சனமாய்ப் பாதந்தூக்க
ஒதுங்கினே னவர்தயவு என்மேல்வந்து
ஓகோகோ நந்திவா வென்றுசொன்னூர்
* இதங்கினு ரவர்முன்பு பண்டிபோட்டு
இருந்தனப்பா எனக்கொருவ ரெதிரே இல்லே
சதங்கியே வளேயிலுள்ள சாரைப்பாம்பைச்
சாதகமாய் நாட்பழக்கந் தான்செய்வாயே. (ய)

சிங்குவை சாதகம்.

செய்துகொண்டு வருகையிலே கரிசாலே நெய்யும்
சேரவொன்றுய்க் கலந்துகொண்டு கபத்தைப் போக்கு
னைதுகொண்டு கபச்கட்டு போகும்போது
நன்றுக வளேயினுள்ளே சாரைப்பாம்பை
நெய்துகொண்டு தற்சனி மத்யமையினுலே
நினேவாக வோடுகிற மதியைவாங்கிக்
கொய்துகொண்ட அம்மதியை ரவியிற்சேர்த்தால்
குறுகுமடா பாம்புனின் றுடாதுபாரே. (கக)

இரவி மதி அங்கி தாரணே.

பாரேநீ ரவிதனிலே நிற்கவேண்டும்
பரம்பொருளேச் சுழினேவெளி காணவேண்டும்
சேரேநீ மதியமிர்தங் கொள்ளவேண்டும்
சிவசிவா வாசிநிலே யறியவேண்டும்

* இதங்கினுர், மருவுமொழி. சித்தபுருஷாள், தேசபாஷை என்பார். தேசியம் எனினும் அது.

கூரேநீ வழியினுள்ளே சாரைப்பார்பைக்
   கொண்டுசெல்ல வமிர்தமங்கே இறங்கும்பாரு
காரேநீ யகக்கசடு வசன்றுபோகுங்
   கண்மணியே என்மகனே கண்டுகொள்ளே. (கஉ)

அமிர்த தாரணை.

கொள்ளுவது * வாசியங்கே செல்லும்போது
   குணமான வமிர்தவழி கண்டவாகி
விள்ளுவது ஒருபோது மில்லையில்லை
   மிஞ்சாது அரவமது படுக்கும்வீடு
தள்ளுவது பாசவினை இருக்குமாகிற்
   றன்மனது ஒருமைகொண்டு நில்லாதப்பா
தெள்ளுவது சுழிமுனையிற் றீபங்கண்டால்
   திடமாகக் கற்பமறிந் துண்ணுவாயே. (கங)

உண்ணுவது மதிதேய்ந்து ரவியிற்சேர்ந்தா
   லுன்றேக மழிவதில்லை பிரகாசிக்கும்
சண்ணுவது சந்திரனென்ற மூச்சைவாங்கித்
   தான்கொள்வா யிரண்டொன்று தப்பாமற்று
எண்ணுவது மதிதேய்ந்து ரவியிற்சேரு
   மென்மகனே சூரியனில் நில்லுநில்லு
பண்ணுவது சூரியனில் நிற்கும்போது
   பார்க்கலாஞ் சுழிமுனையிற் றீபந்தானே. (கச)

காயசித்திமுதலிய சித்திகள்-உரு-ம் சித்திக்கும் என்கின்றது.

‡ தீபமது கண்டவுடன் தேகஞ்சித்தி
   திறமான வாசிசித்தி யோகஞ்சித்தி
போகமது வமிர்தமுண்ணக் கட்டும்பாரு
   பொல்லாத மாய்கையது விலகிப்போகுந்
தாகமது இல்லையப்பா பசியுமில்லை
   சற்பனையாய்க் கொல்லுகின்ற பாசமில்லை
மோகமது வொருபோது மில்லையில்லை
   மோனமென்ற சத்தியங்கே காணலாமே. (கரு)

காணலாம் ரிஷிமுனிவர் வார்த்தைசொல்வார்
   கருக்குருவும் நன்றாகக் காண்பிப்பார்கள்
ஊணலாம் புவிதனிலே யுகாந்தகாலம்
   உன்றேக மெப்போது மழிவதில்லை

---

* வாசிலயம் வாயுலயம் எனினும் அது.

‡ பகரத்திற்குக் தகரம் இனவெதுகையாக வந்தன.

தோணலாம் பிறவியென்ற பாசம்போச்சுத்
துடங்கினதோர் தொழில்களெல்லாஞ் சித்தியாகும்
ஆணலாம் புவிதனிலே வாசைதள்ளி
யகண்டபரி பூரணத்தி லறிவாய்நில்லே. (கசு)

சகலமும் மனோமாயம் என்கின்றது.

அறிவல்லோ மனமென்ற பேய்க்கூத் தெல்லா
மடித்தகற்றி வறிவொன்றாய் திருத்திக்கொண்டு
தெரிவல்லோ பிரபஞ்ச மாயைதள்ளித்
தேறவென்றால் வெகுநாள்தான் செல்லுமோசொல்
முறிவல்லோ பெண்டுபிள்ளை மாயையெல்லா
முன்தேடும் பொருள்களிட வாசைதள்ளி
நெறிவல்லோ புருவமையத் தொளியில்நின்று
நேசம்வைத்து மதிவாங்கி ரவியிற்சேரே. (கஎ)

எல்லாந் தன்மயமாதல்.

சேரப்பா ரவியில்நின்று ஒளியைப்பாரு
தீர்க்கமடா சுழிமுனையின் றீபம்போல
ஆரப்பா உனக்கிடு சொல்லப்போறே
னனந்த மாச்சரியம் நடனங்காணுந்
தேரப்பா மனந்தேறித் தெளிவதானல்
ஜெகமுழுதும் ஜெகஜ்ஜால மென்றுதள்ளு
பாரப்பா மதிதேய்ந்து ரவியிற் சேர்ந்தால்
பரமகுரு நீயாவாய் பாரு பாரே. (கஅ)

முடிந்த மனோலயத்தில் சதாமுயற்சி.

வேறு.

பாரும் சுழிமுனை பகர்ந்த பருவத்தில்
தேரும் மனது தேராமல் ஓடிடும்
கூறும் குரங்கைக் குலைய விடாமல்
சீறும் அரவம் சேர்ப்பது திண்ணமே. (ககூ)

கற்பம் உண்ணலின் பலன்.

திண்ணம் பிறக்கச் செப்பிய கற்பம்
உண்ணப் பிறவி ஒழிந்திடும் பாரு
வண்ணமாம் மதியை வங்என்று வாங்கிடு
அண்ணலே ரவியில் அங்என்று நின்றிடே. (உ0)

கற்பம் உண்ணுமிடத்து வாசிப்பழக்கம் விடப்படாதென்கின்றது.

நின்றிடக் கண்டு நிறுத்திய ரவியும்
பொன்றிட மதியைப் போக விடாமல்
கன்றிடச் சென்று கருதியே ஊது
விண்டிடும் போது விடுக சிங் என்றே. (உக)

சிங் என விட்ட திடமதைக் கேளாய்
தங்கென நின்று தவறு படாமல்
பொங்கென நின்று பொருந்தி நிறுத்திடு
இங்கென நின்று இருந்திடும் பாரே. (உ௨)

இருந்திடும்போது இருகண்ணு மூடிப்
பொருந்திடு மாய்கைப் பூட்டை அடாதே
தெரிந்திடு மாசையைச் சிக்கெனத் தள்ளி
உறைந்திடு மன்ன மொருபொழு துண்டிடே. (உ௩)

கற்பம் உண்ணுமிடத்து பத்தியம்.

உண்டிடு மன்னம் ஒருபோது கொள்ளு
சண்ணிடும் பாசிப் பயறது கூட்டிடு
எண்ணிடு மாவின் நெய்யும் பால் கொள்ளு
உன்னிடமாக உறைகுவள் சத்தியே. (உ௪)

சத்தி கிருபை தயவாய் இருந்திடும்
முத்தியும் உண்டு மோட்சமுமாகும்
நித்தியம் நடனம் நிரந்தரஞ் செய்யும்
புத்தியுள் ளோரைப் புனிதமாய்ச் சேர்த்திடே. (உ௫)

சற்சங்கம் வேண்டும் என்கின்றது.

சேர்த்திட வேண்டாந் திருடர் வஞ்சகரைப்
பார்த்திட வேண்டாம் பாம லோபியரை
வற்றிக் கழித்திடும் இடும்பர் கசடரை
சாற்றிப் பழிப்பவர் தமைத்தள்ளி நில்லே. (உ௬)

அபசாதகர்க்குக் கருமானம் வெளிவிடில் சாபம்வரும் என்கின்றது.

வேறு.

தள்ளினதா லுனக்குவெகு புண்ணியமுண்டு
சண்டாளா பொருளவர்க்கு விள்ளொணாது
துள்ளிமன மறியாமற் பேசினக்காற்
றுஞ்சியே யவன்சிரசு வெடித்துப்போகும்
கொள்ளியவன் குலமற்று குடியுமற்று
குரைக்கின்ற நாயதுவாம் மிருகமாகி
வெள்ளியென்ற இடியிடித்துத் தலைமேல் வீழு
மேதினியி லறியார்பால் பேசொணாதே. (உ௭)

பக்குவமுள்ள சீஷனைக்கண்டு உபதேசிக்கு மார்க்கம்.

பேசினதால் வருவதென்ன பொருளையெல்லாம்
பிதற்றினதால் பலித்திடுமோ பேயேசொல்லு
மாசிமறு வில்லாத நிலைமையுள்ள
மனதைநெடு நாட்பழக்கத் தாலேகண்டு

தேசியென்ற குதிரைவழி நடத்துமார்க்கஞ்
   செப்புவாய் ஞானமென்ற போதந்தன்னை
வீசிவிளை யாடுகின்ற காலம்பார்த்து
   விளங்கவே ரவிமதியின் விபரஞ்சொல்லே. (உ௮)

உபதேசநிலை.

விபரமென்ன மதிதேயும் வழியுஞ் சொல்லி
   மெய்யான ரவியினிடப் பலனுஞ் சொல்லி
தபரமென்ற சுயஞ்சோதி நிலையுஞ் சொல்லித்
   தமர்வாசல் பூட்டுவிடுந் திறவுஞ் சொல்லி
உபரமென்ற கற்பமுண்ணுங் கருவுஞ் சொல்லி
   உத்தமனே மவுனநிலை யூன்றல் சொல்லி
கெபரமென்ற கமனரசக் குளிகை சொல்லி
   கெம்பீர அண்டத்தின் குறிசொல் வாயே. (உகூ)

பக்துவாபக்துவர்களால் வரும்பயனை வற்புறுத்தல்.

குறிசொல்வா யுன்மனது போலநின்றால்
   கொட்டிவிடு அவன்மனது நொந்ததானால்
நெறிதவறி யுன்தபசுக் கிடறுண்டாகும்
   நேர்மையுள்ள பிள்ளைகளை யழைத்துச்சேரு
வரிதவறி நிலைகுலைந்து மயங்கும்பேரை
   வஞ்சகரைச் சேராதே வகைசொல்லாதே
பரிதவறிப் பொருள்பறிக்கும் பாவிமாரைப்
   பகைத்தாலும் உனக்கிடராம் பாருபாரே. (ஙல)

பாரான சாகரத்தில் வஞ்சமிச்சம்
   பழிகொலைகட் கஞ்சாத பாவிமாரைச்
சேராதே வொருபோதும் சேர்ந்தால்மோசம்
   சேர்ந்ததனு லுனக்குவரு மானமென்ன
நேரான பொருள்களெல்லா மறிந்துக்கொண்டு
   நெகிழவிட்டுப் பிறர்சிரிக்க நிஷிதம்பண்ணிக்
கூரான ஜடலமதற் கிடைஞ்சல்செய்துக்
   கோள்சொல்லிக் கைப்பொருளைக் கொள்வார்பாரே. (ஙக)

பாரேநீ யுலகினிற்சத் தியமேயில்லை
   பதிவான நிஜமில்லை பொய்யைச் சொல்லி
வேறேநீ வஞ்சகங்க ளறியாமற்றான்
   மெய்ஞ்ஞான பூரணத்தின் லகிரியாலே
கூறேநீ சாஸ்திரத்தின் பொருளையெல்லாம்
   கொட்டினதால் சித்தரிடச் சாபமெய்தும்
காரேநீ யுன்ஜடலம் போல்தான் மக்காள்
   க்ருதாதே பிரபஞ்ச மாயைதள்ளே. (ஙஉ)

தள்ளினல் யோகமுடன் ஞானம்சித்தி
  தயங்காமல் தமர்வாசல் திறக்கும்சித்தி
அள்ளின லமிர்தமுடன் கற்பஞ்சித்தி
  யருள்பெருகும் ஜோதியென்ற தீபஞ்சித்தி
தெள்ளினல் தொட்டதெல்லாஞ் சித்தியென்று
  சித்தர்களு முனிவர்களு மனதுகூர்வார்
விள்ளினல் சகலமுமே சித்தியாகு
  மெச்சுவார் தவமதனில் மிக்கோர் தானே. (௩௩)

ஞானநெறி.

தானன ஞானத்தின் வழியைச் சொல்வேன்
  தன்மையுடன் பெருமைதனைத் தள்ளவேண்டும்
தேனன எவ்வுயிர்க்கு மிரங்கவேண்டுந்
  தீவினைகள் வஞ்சகங்கள் செய்யக்கூடா
கோனன குருபதமே கெதியென்றெண்ணிக்
  குறித்திடமே நிலையாகக் கூர்ந்துகொண்டு
வானன பதிதேயப் பழக்கம்பண்ணி
  மக்களே ரவியில்மனம் வைத்து நில்லே. (௩௪)

மனேலயத்தின்பேறு.
வேறு.

நின்று மதியை நெருக்கி இழுத்திடு
கண்டு ரவியில் கலந்து இருந்திடு
பண்டு முனையில் பதியவை நேசம்
அண்ட ரிருப்பிட மறியலாம் பாரே. (௩௫)

அறிய வெகுநா ளாளலாம் நெஞ்சம்
குறியே கெதியென் றெண்ணி இருந்திடு
வெறியே பிடிக்கில் மெய்ஞ்ஞானபோதம்
சரியாக நின்று தழைக்காது பாரே. (௩௬)

பாரே சுழிமுனைப் பகரார்கள் நல்லோர்
வாறே முடியில் ரவிமதி உண்டிடில்
காரே ரவியில் கனச்சூடு கொண்டு
வேறே யமிர்தம் விழுமது பாரே. (௩௭)

விழுகுமே ரவிஜலம் மெய்ஞ்ஞான போதம்
குழகுமே மதிஜலம் குடிகெடும் நஞ்சு
பழகு மதனல் மதிதேயக் காட்டில்
விழுகு மதியில் மேலென்றார் நல்லோர். (௩௮)

நல்லோர்கள் சொன்ன ஞாய மறிந்திடு
விள்ளார் ரவியை மேவுவாய் வங்கென
அல்லார் மதியை அங்கென் றடைந்திடு
நில்லாது நின்று நிறுவிக்கும் பாரே. (௩௯)

நிறுவிச்கும் போது நிருவிகற்ப மாச்சு
பறிவிக்கும் போது பாச்சலாம் கெற்பம்
அறிவிச்கு பந்த வமிர்தம தாகும்
தெரிசிக்கச் சொன்ன தெளிந்த ஜெயநீரே. (சய)

*சந்திர கலசாமிர்தத்தின் நாமமும் மேற்படி அமிர்ததாரணையின்
பயனுந் திருவுளம்பற்றுகின்றார்.

நீரான வண்டம் நிலேத்த கொடிமுடி
வாரான மேருவில் வஸ்துநான் குண்டு
சாரான வ்ஸ்துக்குச் சாற்றுவே னுமம்
பேரான ரவியும் பெலமான கங்கையே. (சக)

கங்கையி லக்கினி கிழே எழும்பிடில்
பங்க மில்லாமல் மற்றும் புகையது
அங்கமும் வியர்வை அழுந்திக் கசிந்திடும்
பொங்கமும் பொங்கிப் பொழிந்திடும் பாரே. (சஉ)

பொழிந்த வமிர்தம் பொங்கியே நின்று
வழிந்தே விழுங்க வழியை என் சொல்வேன்
கெளிந்த மனிதர் நிலேயார்கள் போதம்
சளிந்தே இறந்து தான் மாளுவாரே. (சங)

வாசிநிலே.

வராமல் மதியை ரவிதனிற் சேர்த்திடு
தோராத சுழியில் மனதை நிறுத்திடு
வாரான கெற்பம் மாயையைத் தள்ளிடும்
நீறுன போதம் நிலேச்கு முறுதியே. (சச)

உறுதியென் றெண்ணி யொருமனங் கொண்டு
கருதியே யக்கினி கைவச மானல்
நிருவிக்குங் கெற்ப னிலேக்குஞ் சலத்தில்
பருதியைக் கண்ட பனிபோல் விலகுமே. (சரு)

விலகுமே சந்திர னிடப்பக்க நிலேயில்
குலவுமே துஞ்சி யிருக்குமே யாகில்
அலகுமே விந்து அகாரத்தின் வீட்டில்
பழகுமே வியர்வை ஊசிநீ ராகுமே. (சசா)

ஊசிச் சுழிமுனை யுச்சியின் மீதில்
நாசியின் மேலே நான்கங் குலத்தில்
வாசியின் வீடு வரபதி யானது
பேசிய பெயர்தான் பிறங்கு முக்கோணமே. (சஎ)

---

*சந்திரகலசாமிர்தமெனினும், சந்திரபுஷ்கரணியெனினுமொக்கும். அன்றியும் சந்திரபானமென்றும் சிலர்கூறுவர்

முக்கோண மிட்டு முழங்கிடு மண்டத்தில்
சிக்கெனக் கூட்டித் திடப்படும்போது
அக்கென வீட்டி லமருஞ் சுழிமுனை
நக்கனு மாயிக்கு நன்று யறைந்ததே. (௪௯)

அறைந் தைந்து பூத மாடாமல் கட்டினால்
சிறந்ததோர் வாசி சிக்கென்று நின்றிடும்
பறந்தங்கே போகப் பாயாது மாயை
இறந்திடு மென்று வெண்ணாதே சொன்னேன். (௪௯)

சொல்லுவேன் சூட்சந் துலங்கி இழுத்திடு
மல்லுவேன் வங்என்று வாங்கி நெருக்கிடு
நில்லுவேன் அங் என்று நிறுத்தி அழித்திடு
வெல்லுவே னென்ற சிங்யென்று வீசிடே. (௫௰)

வீசிய வாசியை விடாமலே கட்டி
தூசி யோடாமல் துவள நிறுத்திடு
மாசிய ரவியில் மதியை நிறுத்திடு
பேசிய நிலையைப் பேசிடு வோமே. (௫௧)

பேசிடு மண்டம் வலப்புறம் சூரியன்
தேசியின் நிலையைச் செப்ப ஒண்ணாது
கூசிய சந்திரன் இடப்பக்கமப்பா
வாசிதா னின்று வளர்ந்திடும் பாரே. (௫௨)

வளர்ந்த முடியை வருத்தார்கள் நல்லோர்
இளைந்த மதியால் இறந்திட வேண்டாம்
கலந்த பொறியைக் கசடறத் தள்ளி
நிலைந்த நிருமலம் நிற்பது பெரிதே. (௫௩)

நிற்பது நிற்க நிலை தவறாமல்
சொற்ப வாழ்வு துவண் டலையாதே
அற்புத மான வானந்த போதம்
கற்பனை யாகக் கண்டுகொள் வாயே. (௫௪)

காயாதிகற்பம்.

வேறு.

கொள்வதுதா னெளிதல்ல வெகுநாட் செல்லுங்
 குரங்கதனைக் கொம்புதனிற் பாயாமற்றான்
நல்லுவது மனதுரிமைக் கொண்டாலல்லோ
 நாடாத ஞானநிலை வலுத்துப்போச்சு
துள்ளாமல் மனமடங்கிச் சோதிகொண்டால்
 துலங்குமடா உன்றேகங் காந்தியாகும்
விள்ளாமல் கற்பமதைப் பின்னே கொள்ளு
 விளங்குமடா உன்றேகம் விழுகாது பாரே. (௫௫)

விழுகாது கற்பமறிந் துண்ணவேண்டும்
வேதாந்த சாஸ்திரத்தை விரும்பவேண்டும்
நழுகாத மாயைவிட்டு நழுகவேண்டும்
நமனென்ற தீவினைக்கு ளகப்படாதே
ஒழுகாது ஞானநிலை யறிந்தபின்பு
உத்தமனே கற்பமறிந் துண்ணுவுண்ணு
மழுவான சிற்றண்டங் கொண்டுவந்து
மக்களே சூரியனை எடுத்துக்கொள்ளே. (ருசு)

இரவிமெழுகு.

சூரியனைத் தானெடுத்துப் பீங்கான்றன்னிற்
சூரியன்முன் வைத்திடுவாய் நவநாடானும்
வீரியமுந் தானொடுங்கி மெழுகதாகும்
வெண்கருவைக் கூடவிட்டுக் கிண்டும்போது
ஆரியாம் மும்மூர்த்தித் தயிலம்விட்டு
அப்பனே ரவிமுகத்தில் வைத்துப்பாரு
சோரிதரு மூன்றுமொன்றாய் மெழுகாய்ப் போகுஞ்
சொல்லவொண்ணு மெழுகெடுத்துப் பதனம்பண்ணே. (ருஎ)

பதனம்வெகு பதனமதாய்ப் பதனம்பண்ணிப்
பாலகனே தேவிமுன்பு வைத்துப்போற்றி
விதனமென்ற விதனமெல்லாந் தீர்ந்துபோகும்
மேன்மையுள்ள ஜடலமது வலுத்துப் போகும்
மதனனென்ற மன்மதன்போ லொளியுங்காணு
மக்களே பரவெளியுள் ளடங்கிப்போகும்
அதனமதாய்க் கூத்துவிளை யாடலாகு
மப்பனே காயாதி கற்பமாச்சே. (ருஅ)

ஆச்சப்பா மெழுகெடுத்துச் சூரியனிற்கொள்ள
அடங்காத சந்திரன்று னடங்கிப்போகும்
வாச்சப்பா மெழுகுவொரு மண்டலந்தான் கொள்ளு
மக்களே மண்டலந்தா னிறுத்திவைப்பாய்
போச்சப்பா அவமிருத்து தொலைந்துபோச்சு
பொல்லாத செந்தீயில் பொசுங்கிப் போச்சு
நீச்சப்பா நிலையாது மாய வாழ்க்கை
நிருவிகற்ப முண்டதனால் நிலைக்கும்பாரே. (ருகூ)

நிலையான சிற்றண்டம் வெளிவிடாதே
நிஜமான மும்மூர்த்திக் கருச்சொல்லாதே
கலையான வெண்கருவைக் காட்டொணாது
காட்டினு லுன்றனிடக் கபாலம் போகும்

வலையான மாயையிலே சிக்கிக்கொண்டு
மாண்டதனால் வருவதென்ன மைந்தா சொல்லு
சிலையான சிலையதுபோல் மவுனம் பூண்டு
ஜெகத்திலே தான்திரிந்து சிவத்தைப் போற்றே. (௬௰)

போற்றுவது மெழுகுடனே நாதஞ் சேரு
பொருமிநின்ற முப்பூரங் கூடச்சேரு
பார்த்திபனே நாதமதில் முப்புயிட்டு
பங்கயத்தோன் முகங்காணத் தெளிவதாகும்
நாற்றிசையு மெச்சுகின்ற மெழுகிற் சேரு
நல்லதொரு மெழுகினிட வலுமை மெத்த
காற்றினிட வாடையங்கே பட்டதானால்
கருக்குமடா மெழுகினிடக் காரம் போமே. (௬௧)

காரம்போ மெழுகினிட வலுவேபோகுங்
கசிவுகொண்டு மெழுகதுதா னிறுகா தையா
வீரம்போ முட்கொண்டால் வலுச்செய்யாது
விஞ்சையென்ற ஜோதிமயந் தோன்றாதையா
சாரம்போம் வாசியது அடங்காதையா
தன்மையுடன் கைபாகந் தப்பிற்றானால்
ஆரமென்ற அண்டத்தின் மெழுகுபோலே
வாச்சரிய மொன்று மில்லை வதிதந்தானே. (௬௨)

அதீதமென்ற சூரியனில் வலுவோ மெத்த
அம்மம்மா வதன்பெருமைச் சொல்லொணாது
பதீதமென்ற தொழில்கோடி தொந்தங்கோடி
பாச்சினால் வேதையது கண்கொள்ளாது
விதீதமென்ற வஷ்டகர்மம் நொடிக்குளாகும்
விஞ்சையென்ற தொழில்கோடி விநோதங்கோடி
வதீதமென்ற சந்திரனில் மெழுகுசொல்வேன்
மகத்தான பொருளெனவே மனதிற் கொள்ளே. (௬௩)

மதிமெழுகு.

கொள்ளடா சந்திரனை எடுத்துக்கொண்டு
கூர்மையுள்ள சவ்வதனை யுரித்துப்போட்டு
விள்ளடா மஞ்சளென்ற கருவைக்கூட
விட்டுமே ரவிதனிலே நவநாள்வைத்து
சொல்லடா கொடிநஞ்சு மாவைச்சேர்த்துச்
சுரோணிதமுங் கூடவிட்டு முப்புபோட்டு
செல்லடா பரியினிடக் குச்சுகொண்டு
சேரநன்றாய்த் தான்கிண்ட மெழுகுமாமே. (௬௪)

வேறு.

மெழுகது போல விசையொன்று மில்லை
நழுகாது தேகம் நீமனதற்கில்லை
சழுகாது உண்டால் ஜடலம் வலுத்திடும்
பழுகாது ரோகம் நமன்பகை போமே. (சுரு)

பகை போகுமென்று பகர்ந்தார்கள் சித்தர்
பகை யறிவார்க்கு மதுரமாம் கற்பம்
தகை போகுமென்று தான்மறைத் தார்கள்
துகையாம் கருவைச் சொல்லவொண் ணுதே. (சுசு)

சொன்னல் தெரிந்திடும் சுகமான அண்டம்
என்னல் வெளியா யெளியவர்க் கிரங்கி
முன்னல் முனிவர் புதைக்கரு வெல்லாம்
தன்னல் புலம்பச் சபையிற் சொன்னேனே. (சுஎ)

சொன்னேனே யானுந் துறை யொளியாமல்
விண்டேனே யென்று வேண்டிய சித்தர்கள்
கண்டேனே யென்று கருதினர் முனிவர்கள்
பண்டேனே யென்று பலவிதம் சொன்னரே. (சுஅ)

சொன்ன மொழியைத் துறைதப்பிச் செய்தால்
பன்னுந் தொழிலில் பலவிதங் காட்டும்
எண்ணும் மனதுக் கின்பங் கொடாது
முன்னே மொழிந்த முறை தவருதே. (சுகூ)

தவருதே சொன்னேன் சவுங்கலே மூலம்
தவருதே சிற்றண்டந் தானது வாகும்
தவருதே சித்தர் தமதொளிப் பெல்லாந்
தவருமற் சொன்னேன் சத்தியந் தானே. (எ௰)

சத்திய மென்று தானிருந் தோர்க்கு
முத்தியென் கின்ற மோட்சமு முண்டாம்
பத்தியாய் நின்று பார்க்கின்ற பேர்க்கு
சித்தர் மொழிந்த திரையெல்லாம் வெளியே. (எக)

வெளியாகு மென்று விமலனர் சொன்னர்
பழியாத ரோமன் பாடினன் சிங்கி
நெளியாமல் வங்கம் நெறிவெட்டை யானல்
கழியாமல் வெளியுங் கட்டுரைத் தாரே. (எ௨)

மாரணக்கரு.

மறைத்த பொருளை வகை விவரமாக
நிறக்கவே சொல்லினன் நெறிதவ ருமல்
குறிக்குங் குருவது கோடி கவருகும்
பறிக்கும் பொருள்தான் பசுமையு மாமே. (எ௩)

ஆருமே சந்திர னண்ட மெடுத்து
ஏருமே பீங்கானி லிட்டிடத் தண்ணீர்
வேருமே பொங்கி மெழுகது வாகும்
சாருமே மாரணக் கருவது வாமே. (எச)

கருவது சொன்னேன் காரணக் குருவை
இரவது பகலு மிருதயம் வைத்து
மறவது மில்லை மகத்தான போதம்
திறமது சொன்னேன் செந்தி மூலமே. (எரு)

வேறு.

மூலமென்ற சுத்தரவி வெளியுமாச்சு
முன்னோர்கள் சொல்லுவதைக் கேட்டிலாயோ
ஆலமென்ற பேரண்டந் தன்னிலேதான்
அப்பனே ரவிமதியு மங்கே யுண்டு
ஜாலமென்ற உந்திதனில் ரவிமதியு முண்டு
சண்டாளா அண்டபிண்டம் ரவிமதியுமாகும்
கோலமென்ற சரக்குகளும் ரவிமதியுமாகுங்
கூர்மையுள்ள உப்பதுவும் ரவிமதியு மாமே. (எசு)

அகார உகார தீட்சை.

ஆருமே சித்தர்கள்தான் மறைத்தபொருளெல்லா
மப்பனே வெளிதோன்றச் சொன்னேன் யானும்
ஏருமே அகாரமென்ற கருவையெல்லா
மென்மகனே சொல்லுகிறே னன்றாய்த்தானும்
போருமே ஊசிநீர் அகாரமாகும்
புண்ணியனே விந்துவல்லோ அகாரமாகும்
வாருமே குடத்துநீர் அகாரமாகு
மக்களே அகாரமது வமிர்தமாமே. (எஎ)

அகாரமென்ற சந்திரனும் வாசிதானு
மப்பனே அகாரமென்ற பொருள்தானையா
உகாரமென்ற பொருளையல்லோ வெளியிற்றோன்ற
உத்தமனே அண்டமென்ற பொருள்தா னென்றும்
சிகாரமென்ற சிற்றண்டம் ரவிதா னென்றும்
சின்மயமே விளங்கினின்ற உகாரமாகும்
நிகாரமென்ற பிண்டமடா உகாரமாகும்
நிலையான பேரண்டம் உகாரமாமே. (எஅ)

மகாரதீட்சை.

உகாரமென்ற உவர்ப்பூவும் உகாரமாகு
முத்தமனே ரவிபீஜம் உகாரமாகும்
வகாரமென்ற பொருளெல்லாம் உகாரத்தாலே
வகைகண்டு செய்வோர்க்குப் பலிதமாகு

மகாரமென்ற அண்டத்நால் கோடிதொந்த
மக்களே சித்தர்செய்யும் வகையிதாகும்
அகாரமென்ற பொருளதுதான் உகாரத்திற் சேர்ந்தா
லப்பனே சித்துவிளை யாடலாமே. (எகூ)

அஷ்டகர்மம்.

ஆடலா மின்னமொரு சித்து கேளா
யப்பனே அஷ்டகர்ம மறுபத்துநான்குந்
தேடலா மிக்கருவைக் கொண்டேயாடி
ஜெயிக்கலா மித்தொழிலுந் திறமதாக
நாடலா முன்னைவெல்வா ருலகிலில்லை
நாதாக்கள் மெச்சுமிந்தக் கருவுதப்பா
பாடலா மடக்கமுள்ள கருவைத்தானும்
பதனமடா பத்னமடா பித்துநஞ்சே. (அ0)

மாரணவித்தை.

வேறு.

பித்துநஞ்சு கொடியது கூட்டி
மத்தெனத் தயிலம் வாங்கியே கொண்டு
எத்துடன் எட்டி விரைத்தயி லஞ்சேர்
பத்துடன் தில்லைத் தயிலமுங் கூட்டே. (அக)

கூட்டியே கேசரி பித்தை எடுத்து
வாட்டியே சந்திரன் அண்டமும் சேர்த்திடு
பூட்டிய அண்டம் மலப்புளித் தயிலம்
நீட்டியே வீரமும் பூரமும் சேர்த்திடே. (அஉ)

சேர்த்திடு நாபி வெள்ளையும் கௌரி
போற்றிடு உள்ளியும் பொற்கடுக்காயும்
மாற்றிடு சரியாய் வகையத் கொண்டு
ஆற்றிடுந் தயிலமிவ் விதமா யரைத்திடே. (அங)

அரைத்து வழித்துவை மேதியின் சிமிளில்
உரைத்துவை பூசை உமையாள்தன் மூத்தாள்
பரைத்திடு தூபதேவி நசிநசி என்று
கரைத்திடு மாயிரத் தெட்டுரு வாமே. (அச)

உருவது தீர்ந்து ஒடுக்கத்தில் வைத்திடு
அருவது வாக ஐங்காயங் கேளாய்
கருவது மஞ்சள் கடுகு வெள்ளுள்ளி
புருவது காயம் வெந்தய மாமே. (அரு)

ஆமது வெள்ளை கௌரியும் வீரம்
போமது பூரம் புழுகுடன் பூநீர்
தாமது வெல்லாம் சரியிடைக் கூட்டி
நேமது குருவும் நேயமா மிடையே. (அசா)

இடையது சேர்த்து இளக வரைத்திடு
மடையனே மத்தன் தயிலத்தா லாட்டி
விடையது உருவாய் வேண்டி எடுத்திடு
உடையவன் கருவை ஒக்கவும் வைத்திடே. (௮௭)

வைத்து உருவின் வயிற்றைக் கிழித்திடு
தைத்து நடுவில் நாமமும் சாத்தி
மெய்த்த கருவை விழிமுதல் தீட்டி
நித்திய பூசை நேசமாய்ச் செய்திடே. (௮௮)

செய்திடும் போது தீராத துன்பமாம்
நொய்திடு முடலும் நோக்கறி யார்கள்
நைதிட வென்றால் நறுக்கிடு பாவையை
வைதிட மரணம் வளமது பாரே. (௮௯)

வளமது வாக வயணமுங் கேளாய்
குளமது தனிலே கொண்டுபோய்ப் பாவையைச்
சளமது தீரத் தண்ணீரில் கரைத்து
உளமது வாக-ஓம்-என்று ஊற்றிடே. (௯௰)

ஊற்றிய பின்பு வோடுமே பீடை
மாற்றியே வந்து வரைந்திடு தகடு
நேற்றிய தாகச்-சிவயநம-என்று
சாற்றிய நாமமுந் தான்வைத்துக் கட்டிடே. (௯௧)

கட்டிய பின்பு கழிந்திடும் பீடை
எட்டிய கருவை எடுத்திடு தோளில்
கட்டிய ரிடத்தில் சொல்ல வொண்ணாது
மட்டியனே கேள் வைத்து விளையாடே. (௯௨)

வைத்த கருவை வகை யொருவர்க்கு
உற்றது சொல்லி வுடைத்திட வேண்டாம்
சத்தியஞ் சொன்னேன் தலைதான் தெரித்திடும்
புத்திய தாகப் புனிதம் பதனமே. (௯௩)

விதனமதாகப் பதனமே பண்ணி
விதனமும் வந்தால் விளையாடிப் பாரு
அதனமதாக ஆடலும் வேண்டாம்
இதனமதாக இடுக்கம் செய்யாதே. (௯௪)

செய்தார்க் கிந்த திடமான கருவை
நொய்திடச் செய்தால் நோக்குமுன் பழியாம்
பைதிடப் பழகிப் பயந்து நயந்திடு
வைதிட உலகம் வளமாய் வணங்குமே. (௯௫)

வணங்கு மிக்கரு மாட்டிடு மொடுக்கி
இணங்கிய சாஸ்திர மெல்லோருஞ் சொன்ன
பணங்கிய நூலிற் பாடிய மோடி
துணங்கியே அஞ்சனம் சொன்னேமே சூட்சம். (௬௬)

அஞ்சனம்.

சூட்சம தாகச் சொல்கிறே னஞ்சனம்
பாச்சலா மிந்தக் கருவைநீ கேளாய்
ஏச்சலா மிந்தச் சந்திரன் மெழுகை
நீச்சலாய் நீசன் பித்துடன் கொடியே. (௬௭)

கொடியது நஞ்சு கூட்டரும் புற்றில்
வடியுமே பூச்சி இரண்டது வுண்டு
அடியுமே அண்ட வோடதில் கருக்கித்
தடியுமே அண்டத் தயிலத்தி லாட்டே. (௬௮)

ஆட்டிய மையைச் சிமிள்தனில் வைத்து
காட்டியே திபம் அஞ்சன தேவியை
வாட்டிய-வங்-அங் கிலீம் என்று சொல்லியே
மூட்டிய உருமூ வாயிர மோதிடே. (௬௯)

ஓதிட் டெடுத்து வுரைத்ததோர் சாஸ்திரம்
வாதிட்டப் படியே வளமாகக் கூட்டிடு
பேதிட்ட பூமி பிளந்து தெரிந்திடும்
சாதிட்ட மாகச் சத்திய மாமே. (௭௰)

சத்திய மாகச் சதிராய் நினைத்திடு
முத்திய தாகிய மோட்சமு முண்டு
பத்திய தாகப் பணிந்து யிக்கருவை
நித்திரை யாலும் நினைக்க வொண்ணதே. (௭௧)

நினைத்துப் புவியினில் நிகழ்த்த வொண்ணது
கணத்தில் வெடித்திடுந் தப்பாம லுன்றலை
கனத்த பொருளைக் கண்டாலும் விள்ளார்
குணத்தை யறிந்து குறிசொல்லு வாயே. (௭௨)

சொல்லாத பேயைத் தூரத்தி யகற்றிவை
நில்லாது காயம் நிலைக்குமோ பாரு
பொல்லாத பிறவிகள் பூமியில் மெத்த
தள்ளாமற் றள்ளித் தனித் திருப்பாயே. (௭௩)

பாரேநீ சித்தர்கள் பகரார்க ளிக்கரு
வேரேநீ கண்டு நின்றுடுஞ் சித்து
வாரேநீ இக்கரு வாய்த்திடும் வேளை
தூரேநீ யுள்ளே தொடருவார் பாரே. (௭௪)

தொடருவா ரென்று சொல்லாதே இக்கரு
படரா துலகம் பழிகொலை செய்திடும்
அடராது மிஞ்சி அழும்புகள் செய்தால்
கடலது தள்ளிக் கரையேறு வாயே. (௱ரு)

கரையேறு மந்திரங் கட்டாகச் சொல்வேன்
மறையாமல் முன்னோர் மறைத்தார் கருவை
இறையான சூட்ச மிக்கரு வப்பா
குறையாமற் செய்தால் குணமா யுரைத்திடே. (௱சு)

உரைக்கிறேன் வசிய மூலகம் வணங்கிடத்
தரைக்கிறேன் வெள்ளை யாவாரை மூலம்
இறைக்கிறேன் தயில மிதமா யெடுத்திடு
மறைக்கிறேன் சந்திரன் மையது சேரே. (௱எ)

சேருநீ புனுகுடன் சேர்த்துக் கோரோசனை
வாருநீ மஞ்சள் தயிலமும் சேர்த்திடு
பாருநீ பித்துடன் கருவையுங் கூட்டிடு
ஆருநீ நன்று யரைத்து வழித்திடே. (௱அ)

வழித்துமே சிமிளில் மையதை வைத்திடு
தெளித்துமே பூசையில் தேவியைப் போற்றிடு
களித்துமே-வசிவ-எனக் கருதியே யோது
அளித்துமே யுலக மடிபணிந் திடுமே. (௱சுகூ)

அடிபணிந் துன்னிட மடிமைகளாகி
இடிபணிந் தேவ லென்னெனக் கேட்பார்
வடிபணிந் தேபொருள் வருத்து கேட்பவர்
முடிபணிந் திடுவர் முறைதெரிந் தாடே. (௱௰)

ஆக்ருஷணம்.

ஆடிய ஆக்ருஷண மது கேளாய்
தேடிய அரசின் வேரை யெடுத்திடு
கூடிய தயில மிறக்கி வடித்திடு
வாடிய பித்தை வளமா யெடுத்திடே. (௱௰க)

எடுத்ததோர் பித்தை யிதமா யரைத்திடு
கொடுத்திடுந் தயிலம் கூடவே விட்டிடு
வெடித்ததோர் புனுகுகோ ரோசனை கூட்டிடு
நடித்திடற் கான சந்திரன் மெழுகே. (௱௰உ)

மெழுகுடன் நீசன் பித்துமே கூட்டி
நழுகுற நன்று யரைத்து வழித்துத்
தழுவுறுந் தந்தச் சிமிளி லடைத்திடு
ஒழுகுறப் பூசையில்-சிவகிலீம்-என்றிடே. (௱௰ங)

என்றிடப் பரியின் தகடது செய்திடு
நன்றென உடலின் சக்கர மெழுதிடு
வென்றெனப் பட்சி எழுத்தைப் பதித்திடு
கன்றென நாமமுங் கருவையும் பூசிடே. (௱௰௪)

பூசிட்ட பூசையில் போற்றியே வைத்திடு
நேசித்த தன்னுரு நேரான நூற்றெட்டு
ஆசித்த பேர்களு மப்போதே வந்திடும்
பேசிட்ட மோகனம் பேசுவேன் கேளே. (௱௰௫)

மோகனம்.

கேளது மோகனம் கெட்டிய தாய்விடும்
பாழது இல்லை பலிப்பது திண்ணமே
கூழது சம்பழம் சமூலமே வாங்கிடு
வேளது வாகத் தயில மிறக்கிடே. (௱௰௬)

இறக்கிய தயில மிதமா யெடுத்திடு
பறக்கிற கிளியின் பித்தைப் பகுத்தெடு
பிறக்கிய சந்திரன் பித்துமே கூட்டிடு
வறக்கிய மஞ்சள் தயிலமும் சேர்த்திடே. (௱௰௭)

சேர்த்துமே காரம் கோரோசனை கூட்டியே
ஆற்றுமே நன்று யழகா யரைத்திடு
பார்த்துமே பூசை பதிவாக வைத்திடு
ஏர்த்துமே-வங்-சிங்-கிலீம்-என்று ஓதிடே. (௱௰௮)

ஓதிய மையை உன் புருவத்தில்
நீதியாய் வைத்து நினைத்தபேர் சொல்லில்
ஜாதிகள் நீங்கித் தன்வச மாகும்
ஆதியாம் கருவை யடக்கி வைப்பாயே. (௱௰௯)

பேதனம்.

அடக்குவ தென்ன பேதன மறிவாய்
முடக்கும் முறையை மொழிந்திடும் போது
திடக்கும் கருவைச் செப்ப வொண்ணாது
மடக்கும் பேதனம் வகையது கேளே. (௱௨௰)

வகையதைக் கேளாய் வரும் கருமத்தின்
தகையுறத் தயிலம் சமர்த்துடன் வாங்கிடு
பகையறக் கேசரி பித்துடன் சேர்த்திடு
நகையற நன்றாய் நாடி யரைத்திடே. (௱௨௧)

அரைத்திடு சந்திரன் பித்துமே கூட்டி
உரைத்திடு காந்த மொக்கவே வைத்திடு
நரைத்திடு நன்று யரைத்து வழித்திடு
திரைத்திடு மேதியின் சிமிள்தனில் வைத்திடே. (௱௨௨)

வைத்திடு பூசை-மங்-சிங்-பங்-என்று
நொய்த்திடு உருவில் நூற்றெட்டே யானால்
தைத்திடும் காரியத் தகட்டினி லுருவை
மைத்திடு நாமமும் மையதில் பூசிடே. (௱௨௩)

பூசியே பூசை புகழ்பெற வைத்திடு
வாசியை நிறுத்தி மதிதனி லேற்றிடு
தேசியின் குதிரைக்கால் கீழே புதைத்திடு
தோஷியு மோடித் துவண் டலைவானே. (௱௨௪)

அலைவது திண்ண மதையு மெடுத்திடு
குலைவது எக்கியம் குணமாகச் செய்திடு
நலைவது சாம்பல் நன்று யெடுத்திடு
மலைவது மில்லை பாலிற் கரைத்திடே. (௱௨௫)

கரைத்துமே தண்ணீரிற் கலந்து குழப்பிடு
அரைத்துமே ஐயைந் தரையில் சிதம்பரம்
முறைத்துமே-சிவயநம-என்று வைத்திடு
நிறைத்துமே பித்தன் தனக்குநீ கட்டிடே. (௱௨௬)

கட்டிடும் போது கலவாது பீடை
விட்டிடும் வெறியும் வெளியேறிப் போவான்
தொட்டிடுந் தம்பனம் சொல்லுவேன் கேளாய்
மட்டிடும் போது வகையாகத் தானே. (௱௨௭)

தம்பனம்.

தானான சூரியன் மூலமே கொண்டுவா
ஏனான தயில மிறக்கி யெடுத்திடு
ஊனான ஒனான் பித்தைப் பகுந்தெடு
வீனான கேசரி மண்டைத் தயிலமே. (௱௨௮)

தயிலமுங் கூட்டிச் சந்திரன் பித்துடன்
அயிலம தாக அரைத்து எடுத்திடு
துயில்மொழி யாள்தன் துடக்கது சுட்டு
மயல்விழி மையென நன்று யரைத்திடே. (௱௨௯)

அரைத்துச் சிமிள்தனி லன்புடன் வைத்து
உரைத்திடும் பூசையில்-ஓம்-நம- என் றுயிரம்
திரைத்திடு முருவைச் செபம்பண்ணி வைத்திடு
மறைத்திடு மண்டையி னோட்டில் வரைந்திடே. (௱௩௰)

வரைந்த வுருவில் வகையுட னுமம்
பரைந்த கருவைப் பதிவாய்த் தடவியே
நிறைந்ததோர் வஸ்துடன் நேமமாய்ப் பூசைசெய்
குறைந்ததோர் காளிக் கோயிலில் வைத்திடே. (௱௩௧)

வைத்திடும் போது வாய் பேசார்கள்
நைத்திடும் கால்கை நாடவும் போகா
கைத்திடும் பிரமை தானது வாகும்
எய்த்ததோர் பின்பு எடுத்திடு வாயே. (௱௩௨)

எடுத்துமே கருவை யிதமாய்க் கழுவிடு
படுத்துமே பாவையைத் தண்ணீரில் விட்டிடு
கொடுத்து உச்சாடனத் தகடது கட்டிவை
விடுத்துமே போகும் வெளி யேறுவானே. (௱௩௩)

வெளியேறி வந்து விதியுள்ள மட்டும்
சலியாம னின்று தான் வாழுவானே
பழியாக யென்றால் பண்ணிய தொழிலைக்
குழியாக மூடிக் தொண் டெரிப்பாயே. (௱௩௪)

எரித்திடும் போது இறந்திடுங் காயம்
பரித்திடு மெக்கியம் பண்ணினு லில்லைத்
தறித்திடும் பாவந் தான்வந்து சுற்றும்
குறித்திடு மென்று குணமா யெடுத்திடே. (௱௩௫)

உச்சாடனம்.

குணமா முச்சாடனங் கூறுவேன் கேளாய்
வனமாள பேயின் குமட்டி சமூலம்
இனமான தயில மிறக்கி எடுத்திடு
கனமான காக்கையின் பித்தை எடுத்திடே. (௱௩௬)

பித்தை எடுத்திடு பெருநரி மண்டையின்
சத்தையும் கூடவே சந்திரன் மெழுகுவை
நத்தையும் நீசன் பித்தை யெடுத்துவை
வைத்ததை நன்று யரைத்து வழித்திடே. (௱௩௭)

வழித்துச் சிமிள்தனில் வளமாக வைத்திடு
குழித்துமே பூசை குணமாகச் செய்துவை
அழித்திடும் பேரை அண்டோட் டுருவை
தழித்திட வாயிரந் தானுரு செய்யே. (௱௩௮)

செய்யடா பூசை திறமாகச் செய்தால்
உய்யடா மட்டி உரையடா உருவைச்
செய்யடா-மங்-நங்-சங்-என்று சாற்றிப்
பொய்யடா போகாமல் பொருந்தியே செய்யே. (௱௩௯)

செய்தே எடுத்திடு சீர்பே ருடையவன்
கொய்தவன் காலில் கீழே புதைத்துவை
நொய்தவ னோடி நட்ங்குவான் சாம்பலில்
வைதவன் கேட்டு பதங்கொள்ளு வானே. (௱௪௰)

கொள்ளுவா னென்று குறியா யிருந்திடாய்,
விள்ளுவான் வெறியில் பேய்பிடித் தவன்போல்
துள்ளுவான் சண்டி சுடுகாடு போகத்
தள்ளுவான் வீணே தானிருக் காதே. (ருாசுக)

இருக்காம னீதா னெடுத்திடு புண்ணியம்
நறுக்காமற் பாவையை நற்பாலுந் தண்ணீரும்
குறுக்காமற் சேர்த்துக் குணமாய்க் கழுவிடு
பருக்காமல் தம்பனத் தகடது போடே. (ருாசுஉ)

போடவே பூசைப் புகழாய் வயிரவன்
தேடவே கோயிலில் செய்தது சேரவை
வீடது விட்டு வெளிப்போக மாட்டான்
கூடவித் துவேஷணம் குணமாகச் செய்திடே. (ருாசுரு)

வித்துவேஷணம்.

குணமான கங்கிலி சமூலமும் வாங்கிடு
வனமான கேசரி எருவையும் சேர்த்திடு
கனமான தயிலம் கனிவா யெடுத்திடு
பிணமான கரியில் பிசைந்து வுரைத்திடே. (ருாசுச)

உரைத்து வழித்திடு வுடன்சேரு சந்திரன்
நரைத்து நாய்பித்து நஞ்சுங் கொடியும்
விரைத்தவன் மண்டையில் வுருவை விளைத்து
தரைத்தவன் பேரைச் சாத்திவை சக்காம். (ருாசுரு)

சக்கர மெழுதிச் சாற்றிடு உருவை
உக்கிரமாய் ஓதிடு-நசி-மசி-என்று
வக்கிர மாக மயானத்தில் வைத்திடு
சிக்கிரம தாகப் பெலியுங் கொடுத்திடே. (ருாசுசா)

பெலியுங் கொடுத்துப் புதைத்திடும் போது
கலியான வெறியில் கலங்குவான் பாரு
சலியா துழன்று தவித்திடு மன்றியும்
வலியான வெறியால் மாளுவான் பாரே. (ருாசுஎ)

மாளுவா னென்று மனந் துணியாதே
கோளுறுங் கோபங் கொடுமை செய்யாதே
பாழுறும் பாவம் பழி கொலைக்கஞ்சி
ஏழைய னென்றே எடுத்திடு புண்ணியம். (ருாசுஅ)

புண்ணியந் தானே பொருந்த நினைத்திடு
கன்னியர்க் கன்னம் கனிவாய்க் கொடுத்திடு
பண்ணியின் நெய்யில் தண்ணீருஞ் சேர்த்திடு
மண்ணிய உருவை மறைய அழித்திடே. (ருாசுகூ)

அழித்திடக் கரைத்து ஆற்றினில் விட்டிடு
ஒழித்திட மோகனத் தகடது போடு
செழித்திடப் பீனட விலகிடும் போது
பழித்திட உலகில் பதிவாய் இருப்பனே. (௫௰)

மாரணம்.

இருப்பனே மாரணம் எதிராகச் செய்திடு
அருப்பனே எட்டி சமூலமும் வாங்கிடு
குருப்பனே அன்ன சத்தை எடுத்திடு
வருப்பனே பித்தன் மண்டையைச் சேர்த்திடே. (௫௧)

சேர்த்துத் தயிலந் திறமா யெடுத்துவை
பார்த்துப் பிணத்தின் தயிலமுஞ் சேர்த்திடு
கூற்றுவனை சந்திரன் மெழுகைக்
கார்த்து இருந்து கொடி நஞ்சுஞ் சேர்த்திடே. (௫௨)

சேர்த்துத் தயிலந் திறமாக விட்டரை
ஆற்று அலரிப் பலகையி லுருவு செய்
மூத்தவள் பேரும் முதலாளி நாமமுஞ்
சாற்றியே யோதித் தான் பூசு உருவிலே. (௫௩)

உருவினில் பூசி-ஓம-தூம-நசி-என்று
மருவினில் விலக்கச் சிலைமேல் வைத்திடு
பருவினில சுழல் கால் கொண்டது மூடிவை
சருவினில் கள்ளி எருக்கலம் சுப்பலே. (௫௪)

சுப்பலால் சுட்டுத் தூளதை வாரி
அப்பியே பேரி லிட்டதன் மேலே
துப்பியே தூவிச்-சூ-சூ-சூ-என்று
தப்பியே போட்டுத் தான் வருவாயே. (௫௫)

வருவாய் பிணத்தின் வரிசை எல்லாஞ் செய்
சருவமுஞ் செய்து தான் வரும் போதில்
பரிவாக மூடிப் பழிவந்து சூழும்
அறிவாக இத்தொழில் யார்க்குஞ் செய்யாதே. (௫௬)

செய்யாதே பாவஞ் செய்திடும் போது
வையாதே கொஞ்ச நாளி லெடுத்திடு
நொய்யாதே அஷ்ட கர்மத்துக் கெல்லாம்
மெய்யான சந்திரன் மெழுகது வாமே. (௫௭)

கற்பமுறை.

மெழுகது கற்ப முறையதைக் கேளாய்
பழுதற முட்டை ரவி விதை வாங்கி
தழுவற ஆவின் பாலது கூட
ஒழுகுறும் பாத்திரன் ஆடதன் பாலே. (௫௮)

ஆடதன் பாலு மருஞ்செவ் விளநீர்க்
கூடது வாகக் கூட்டியே யொன்றாய்த்
தேடது வாகச் சிறுபாண்டத் திட்டு
நாடது ரவிவிதைத் தொளாந்திரஞ் செய்யே. (ளநிசு)

செய்துமே மூடித் திறமா யெரித்திடு
நொய்யது சாமம் ரெண்டது வானல்
பையவே வாங்கி யாறவை குளிர
மெய்ய அரித்தரித் தோட்டை யுரித்திடே. (ளசுய)

உரித்த கருவை ஒளிதனில் வைத்திடு
கரித்த நிம்பத்தின் பழச்சாறுவிட் டாட்டிடு
பரித்த ரவிதனில் மூன்றுநாள் வைத்திடு
செரித்த வெள்ளியின் குச்சியால் கிண்டிடே. (ளசுக)

கிண்டிவை மூன்றுநாள் கிடந்துசென் றுறப்
பன்றிய தேனில் பகரவை மூன்றுநாள்
சுண்டியபோது சுரோணிதத் தேழுவை
விண்டிடும் போது மெழுகது வாமே. (ளசுஉ)

மெழுகது கூட மெய்முலைப் பால் சேர்
அழுகது கன்னி குடத்துநீர் விட்டிடு
பழுதறக் கிண்டிப் பதமா யெடுத்திடு
சழுவறச் சத்திமுன் பூசையில் வைத்திடே. (ளசுரு)

வைத்து எடுத்திடு வடுகனுந் தேவியும்
மொத்து இருந்திடு முன்மலை தன்னிலே
முத்தியும் பெற்று முனையிலே நின்றிடு
சத்தியமாகத் தானிருப் பாயே. (ளசுச)

இருப்பது நாளில் இரவியில் மதிசேர
மருப்பது தேகம் மன இன மில்லை
கருப்பது எமன் கடக்கவே போவான்
சிருப்பனை விட்டுத் தெளிந்திடு மனமே. (ளசுரு)

மனமது தேறி மாய்கையுந் தள்ளி
குணமது வானல் கூற்றுவ னீங்கும்
சனமது வாசைத் தள்ளியும் போகும்
இனமது வாசம் சிதறிடும் பாரே. (ளசுசு)

வேறு.

சிதறிப்போங் காயமது இறுகிப் போகும்
    சிறிநின்ற தாதுவெல்லாம் வலுத்துப்போகும்
கதறிப்போம் சதையிறுகி விந்து கட்டுங்
    கண்ணொளியோ சிவந்து முகங் காந்தியாகும்

பதறிப்போம் பாசவினை யகன்றுபோகும்
பங்கயத்தோன் கிருபை யுண்டு வசியமாகும்
சூதறிப்போங் கூற்றுவனும் விலகிப் போவான்
கூடழிக்கு மேமமென்ற பாவம் போச்சே (ாசுஎ)

போச்சுதடா மாய்கையென்ற பிரமை போச்சு
பூண்டு நின்ற பெண்டு பிள்ளை யாசைபோச்சு
தேச்சுதடா பிரபஞ்சம் பொய்யென் றெண்ணித்
தெளிந்து மனம் வெளியில் நின்று தேறும்பாரு
காச்சுதடா கரை திரையுங் கழிந்துபோச்சு
காந்தியுமே சோதியொளி சுழினை மீதில்
வாச்சுதடா சிவகுருவின் மகிமையாலே
மக்களே அருநீரில் கிருபைதானே. (ாசுஅ)

*முப்பூவின்மார்க்கம்.

அருநீரின் கிருபையையா ரறியப் போறு
ரப்பனே தவமுனிவ ரறிந்த உண்மை
சிறுநீரும் பெருநீருந் தேவிநீரால்
ஜெகமுழுதும் பெருகியதோர் நீர்தானப்பா
குருநீரும் துருசுநீர் குமரி நீரே
குண்டலியாஞ் சத்திசிவ மான நீரு
பருநீரும் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையின் பேர்
படர்ந்தநீர் சுரோணிதநீர் பாருபாரே. (ாசுகூ)

*வடிலே எனினுமோக்ஷம்.

பார்புகழும் முப்பூவின் வகையைச் சொல்வேன்
ப்ராபரியும் பார்வதியு மெனக்குச் சொன்னர்
சீர்புகழும் வெள்ளைக்கல் சுன்னமென்றே
செப்புவே ஊரமெடுத்து வழுதிகொண்டார்
நேர்புகழுஞ் சித்தரெல்லாங் கிருபைபெற்ற
நிரந்தரமாய் நின்றதொரு துருசுக்கல்லு
பேர்புகழு மக்கல்லு நறுக்கிக் கொண்டு
பேசாதே பலம் பத்து எடுத்துக்கொள்ளே. (ாஎ0)

கொள்ளுகிற அமரிபடி எட்டுவாங்கிக்
கூடச்சேர் பூமியிட பூநீர்தானும்
விள்ளடா நான்குபலம் போட்டு நன்றாய்
விளாவியே கலக்கிவைத்துத் தெளிவை வாங்கி
செல்லடா கல்லை யங்கே யதிலே போட்டுச்
செம்மையுடன் கொதிக்கவைத்துப் பதத்தில் வாங்கி
மெள்ளடா அமரியினாற் சுத்தி செய்து
மேன்மையென்ற ரவிதனிலே காயப்போடே. (ாஎக)

காய்ந்துநன்று யதையெடுத்து முன்போற் செய்து
கட்டாக இப்படியே பத்துமுறை செய்வாய்
பாய்ந்தன்ன சத்தெடுத்து ரவியிற் போட்டு
பக்குவமாய்த் தூள்பண்ணிப் படி எட்டுக்கு
ஆய்ந்த வன்ன நீரதுதான் பதினாறுகு
மப்பனே அதையளந்து விட்டுபூதம்
சேர்ந்தபல மொன்றதுவுங் கூடப்போட்டு
சோநன்றாய்க் கலக்கிவைத்துத் தெளிவை வாங்கே. (௱எ௨)

தெளிவான ஜலமதனை யடுப்பி லேற்றித்
தியெரித்துக் குழம்பான பதத்தில் வாங்கி
வளியான பீங்கானி லூற்றி நல்ல
மக்களே கடும்ரவியில் வைக்கும் போது
சுழியான உப்பங்கே படரும்பாரு
சுறண்டியெடு பறுபடியு மமரிபடி நான்கு
குழியான உப்பதனில் கரைத்துக் கொண்டு
குணமான ரவிதனிலே காயப்போடே. (௱எ௩)

போடப்பா இப்படியே பத்துமுறை செய்து
புகழ்பெற்ற உப்பதனை எடுத்துக் கொண்டு
நாடப்பா முன்செய் கற்பொடியுஞ் சேர்த்து
நன்மையுள்ள பசளைநீர் படிரெண்டு வாங்கி
கூடப்பா கலக்கி நன்றாய்த் தெளிவெடுத்துக்
குறுகி நின்ற ரவிதனிலே காயவைத்துச்
சாடப்பா இப்படியே மூன்றுமுறை செய்தால்
தண்மை யுள்ள சுன்னமா யிருக்கும்பாரே. (௱எ௪)

சுன்னமதைக் கலுவமதி விட்டுக்கொண்டு
சுத்தமுள்ள வெடியுப்பு அஞ்சாங் காச்சல்
எண்ணமதில் கண்டிடைக்கு எட்டி லொன்று
எடுத்துமே யதிற்பாதிச் சாரம்சேரு
வண்ணமுள்ள சீனமது சாரமிடை போடு
மக்களே வீரமது பூரம்ரெண்டுந்
துண்ணிமையாய்ச் சீனமிடை கூடப்போட்டு
துப்புரவாய்ப் பசளைநீர் விட்டு ஆட்டே. (௱எ௫)

ஆட்டிநன்றாய் வழித்தெடுத்து வில்லைதட்டி
யப்பனே ரவிதனிலே காயப்போடு
மேட்டிமையாய்த் திரியாதே வில்லை காய்ந்தால்
வெண்மை யுள்ள ஓட்டில்வைத்து ஓடுமூடி
தாட்டிகமாய்ச் சீலைமண் வலுவாய்ச் செய்து
தணலேற முழுப்புடத்தில் வைத்தெடுத்துச்
சூட்டியதோர் மறுபடியுங் கல்வத் திட்டுச்
சுரோணிதநீர் விட்டாட்டிப் புடத்திற் போடே. (௱எ௬)

புடமாறி வில்லைதனை யெடுத்துக் கொண்டு
  பேசாமற் கலுவமதிற் பொடியே செய்து
மடமாறி யானகன்னிப் பழச்சார் விட்டு
  மக்களே துவள வரைத் தெடுத்துக் கொண்டு
குடமாறிச் சிறு மடமா யெடுத்துக் கொண்டு
  கூடச்சே சொருதிங்கள் ரவிபிற்றானும்
ஜெடமாறி மாற்றினின்ற பிஞ்சை வாங்கிச்
  செம்மையுடன் முப்பூவில் கொஞ்சம் போடே. (௱௭௭)

போட்டவுடன் ரவிதனிலே வைக்கும்போது
  புண்ணியனே புஷ்டியெல்லாங் கரைந்து போகும்
நாட்டமுடன் தெளிவுதனில் வீரம் பூரம்
  நன்றாகப் பொடிசெய்து அதிலே போட்டு
தேட்டமுடன் சுரோவியில் வைத்துப்பாரு
  தேவியென்ற பூரணியாள் கிருபையாலே
வாட்டமுடன் மேற்படரு முப்பை வாங்கி
  மறுபடியும் பீங்கானி லுலரவையே. (௱௭௮)

உலரவைப்பா யிப்படியே எடுத்துக்கொண்டு
  உத்தமனே ஏழுதிங்கள் உப்புங் கூட
மலரவைத்த முப்புவுடன் சேர்த்துக்கொண்டு
  மகத்தான கன்னியிடக் குடத்து நீரால்
தளரவைத்து அரைத்து நன்றாய் வில்லைதட்டித்
  தண்மையுட னோட்டினில்வைத் தோடு மூடிக்
கலரவைத்து மண்சீலை வலுவாய்ச்செய்து
  கதுவாலிப் புடமிடவே சுன்னமாச்சே. (௱௭௯)

ஆச்சப்பா சுன்னமதை எடுத்துக்கொண்டு
  அப்பனே வடுகனுக்குந் தேவிபூசை
பாச்சப்பா வஸ்துவுடன் சுத்திவைத்து
  பலகாரம் பழவகைகள் பரமான்னங்கள்
காச்சப்பா பாலமுது நைவேத்தியஞ் செய்து
  கனமான தூபமுடன் தீபங்காட்டி
வாச்சப்பா அகதேசி பரதேசிக்கு
  வளமாக அன்னமிட் டுபசாரஞ் செய்யே. (௱௮௰)

செய்துகொண்டு பெண்டுபிள்ளை மாய்கை தள்ளிச்
  சின்மயமே பெரிதென்று மனதி லெண்ணிக்
கொய்துகொண்ட பிரபஞ்ச மாயையெல்லாங்
  கூடழிக்க வேவந்த கூற்றுவன் தானென்று
நொய்து கொண்ட உடலமது வலுக்கவேண்டி
  நோக்கி மனங் குருபதமே கதியென் றெண்ணி
செய்துகொண்ட முப்பூவிற் பணவிடைகால் கொண்டால்
  ஜெடத்திலுள்ள பிணிகளற்றுச் சித்தாய்ப்போமே. (௱௮௧)

கௌரிச்சுன்னம்.

சித்தான மகிமையைத்தா னென்னசொல்வேன்
ஜெடம் வலுக்குங் காந்தியுமோ அதிககாந்தி
முத்தான முப்பூவின் மார்க்க மெல்லா
முறையோடே சொல்லிவைத்தேன் சுத்தமாகப்
பத்தான முப்பூவிற் பணவிடைதா னெடுத்து
பாச்சலா மமிர்தம்விட்டுக் குழைத்துக்கொண்டு
கொத்தான கௌரிக்குக் கவசங் கட்டிக்
குணமான ரவிதனிலே காயப்போடே. (௱௮௨)

காயவைத்து அதன்மேலே நெருப்பு மூலிக்
கட்டாகத் தான் வைத்துக் கவசஞ்செய்து
நேயம் வைத்து மண்சீலை வலுவாய்ச் செய்து
நேர்மையுள்ள குக்குடத்தில் வைத்தா யானால்
சாயம்வைத்து வெண்மையதா யாகும்பாரு
தப்பாது வெள்ளிதனில் பத்துக் கொன்று
நேயம் வைத்த கௌரிதனை ஈந்தா யானல்
நேர்மை யுள்ள பத்துவய தாகும் பாரே. (௱௮௩)

பாரடா சாயமுள்ள சரக்கெல்லாந் தான்
பண்ணுவாய் முன்போலே செய்துக்கொண்டு
நேரடா வெள்ளி செம்பு பித்தளையு மீயம்
நேர்மையுள்ள வகைகண்டு கொடுத்தாயானல்
தோரடா வயதங்கே மிகவுங் காணுஞ்
செய்துகொண்டு தபசுநிறை வேறவேண்டிக்
காரடா வயித்தியங்கள் செய்யும்போது
கண்மணியே முப்பூவுஞ் சேர்த்துப்பாரே. (௱௮௪)

சிவஞானம்.

சேர்த்துப்பார் வயித்திபத்தி லுன்னைமிஞ்சி
ஜெகத்திலே வேறுவொரு மனிதருண்டோ
பார்த்துப்பா ராண்மைமிஞ்சிப் பேசவேண்டாம்
பரதேசி யெளியவன்போ லுலகத்துள்ளே
கார்த்துப்பா ரெவர்மிஞ்சிப் பேசினலுங்
கருதாதே மனமடங்கிக் கனிந்துப்பேசு
கூற்றுப்பார் பிரபஞ்ச மாயையெல்லாம்
கூடிவரப் போறதில்லை ஞானநிலை பெரிதே. (௱௮௫)

ஞானமென்ற அறிவல்லோ விவேகம் புத்தி
நல்மனதா மறிவுடனே தண்மை வேண்டும்
ஈனமின்றி ஈவதுவு மிரக்கம் வேண்டு
மெவ்வுயிருந் தன்னுயிரென் றெண்ணவேண்டும்

பானமின்றிப் பாசமதை யக்றறவேண்டும்
   பரமனென்ற சிவன்செயலென் றுணரவேண்டு
மோனமென்ற ரவிதன்னிற் சார்ந்துநின்று
   முத்திபெறப் பழக்கத்தால் பூண்டுபாரே. (ாஅசு)

பூண்டுபார் மனதங்கே தெளியாவிட்டால்
   பொல்லாத மாயைவந்து கொல்லுங் கொல்லும்
ஆண்டபிரான் சிவன்மகிமை என்றறிந்து
   அப்பனே மதிதேயப் பழக்கம்பண்ணி
தாண்டவமா யங்குநின்று விளையாடுங் கூத்தை
   சந்ததமும் விலகாமல் பிசகாமற்றான்
தூண்டி லல்லோ தீபவொளி ஜோதிகாணுந்
   தூண்டாமல் தூண்டுவது சுழினைதானே. (ாஅள)

சுழியான பூரணமே கதியென் றெண்ணிச்
   சுற்றிவரும் வாசியைத்தான் நிறுத்தல் செய்து
வழியான ரவியல்லோ சிவயோக மாகும்
   மக்களே சிவதீட்சை யதிக தீட்சை
பழியாக நின்றதடா மாய வாழ்க்கைப்
   பற்றியல்லோ தொடர்ந்ததடா பழியுமங்கே
தெளியாமல் நின்றுடனே சித்தன் சித்தன்
   நிஜமான சிவயோக வாழ்க்கை தேடே. (ாஅஅ)

சிவயோக வாழ்க்கையிலே நிற்கும்போது
   தீராத பிணிகள்வரு மாசைபூணும்
நவயோக மானதன்றோ பொருளினாசை
   நத்துகின்ற பெண்ணாசை மண்ணினாசை
தவயோகம் கெடுப்பதற்கு ஆசைமிஞ்சிச்
   சண்டாள மாயையிலே சுழன்று நொந்து
பவயோக மாகுமிந்தக் கூடழிக்க அந்தப்
   பற்றிநின்ற ஆசைஎல்லா மடித்துப் போக்கே. (ாஅசு)

போக்கியல்லோ அறிவையங்கே ரவியிற்சேர
   புண்ணியனே மதிதேயப் பழக்கம்பண்ணி
வாக்கியமாய்-வங்-என்று மதியை வாங்கி
   மகத்தான பூரணத்தில்-அங்-என்றூன்றி
யோக்கியமுடன்-சிங்-என்று தவறிடாமல்
   உத்தமனே ரவியினின்று உறுதியாக
ப்ரக்கியமே இதுவென்று பாசம்வைத்துப்
   பழகில்மதி தேய்ந்துரவி பிலக்கும்பாரே. (ாகூ)

பிலமான ரவியினின்று தேறவேண்டும்
   பேத மில்லாப் பூரணத்தில் நிறுத்தவேண்டும்

தலமான தலமறிந்து சாரவேண்டும்
சங்கையுடன் மவுனமதைத் தாக்கவேண்டும்
குலமான சிவயோக வாழ்க்கை விட்டால்
கூடவந்து மாயையது இழுத்துக் கொல்லும்
நலமான தேவியல்லோ ரவியினின்று
நாடாமல் பண்ணிவைக்குங் கூத்துத்தானே. (௱௯௧)

திருநடனம்.

கூத்தென்ற திருநடனக் கூத்தைப்பாரு
கோடிரவி யொவ்வாது கண்ணேகூசும்
சாத்தென்ற சுழிமுனையிற் சார்ந்து நின்றால்
சகலசவு பாக்கியமுந் தானேயுண்டாம்
மாத்தென்ற இல்லறத்தி லிருந்தாலென்ன
மலையேறிக் காடுகரை போனாலென்ன
வாத்தென்ற வாசியங்கே கைவசமே யானால்
மக்களே சிவயோகம் வரிசையாமே. (௱௯௨)

வரிசையென்ற பூரணமே தெய்வந் தெய்வம்
மகத்தான பூரணமே கெதியென் றெண்ணி
உரிசையுடன் நின்றவனே சித்தன் சித்தன்
யோகியவன் பரதேசி ஞானி தேசி
கரிசையென்ற அண்டரண்ட பதங்கடந்து
கண்ணிமைக்குள் சுற்றிவரக் கமனமோடி
செரிசையுடன் காண்போர்க்கு இவனே பேயன்
செறிதப்பிச் சொன்னவனே பேயனாமே. (௱௯௩)

பேயனென்று சொல்லுவது யார்க்கு மைந்தா
பெரிதான காமவலைச் சிக்கினோர்கள்
மாயமென்ற மாயையிலே யழுந்துகின்ற
மனமுள்ளோன் பேயனென்ற பேருள்ளோனும்
தேயமென்ற சிவமதமே பூண்டதானால்
தெய்வமென்று பேராச்சு சிவரூபமாச்சு
நாயமென்ற சொல்லாச்சு நவினமாச்சு
நாதாக்க ளென்றவனே நாடலாமே. (௱௯௪)

சிவராஜயோகம்.

நாடலா மனமங்கே நாடும்போது
நலமாக இன்னமொரு பொருளைக் கேளாய்
தேடலா மோரிதழின் தாமரையைத் தானும்
சிங்-எனவே தமர்வாசற் குள்ளே செல்ல
ஊடலாம் நாடோறும் பழக்கம்பண்ணி
உத்தமனே சுழிமுனையி னுள்ளே நின்றால்
வீடலாம் ரவிமதியும் பாசந் தள்ளும்
விளங்குமடா சோதிநின்ற இடத்தைப் பாரே. (௱௯௫)

சோதிநின்ற இடமல்லோ அமிர்தவாசல்
துலங்கவே பாசமதை யறுத்துத் தள்ளும்
விதியென்ற பாசமது வகலும்போது
வீழுமடா அமிர்தரசம் மேவிக்கொள்ள
ஆதியென்ற தேகமது இறுகிப்போகு
மப்பனே தீபவொளி போலே மின்னும்
வாதியென்ற பேராச்சு மகிமை யாச்சு
மகத்தான பூரணத்தின் மகிமை தானே. (ளசசு)

மகிமையென்ற அண்டமெல்லாம் சுற்றும்போது
மகத்தான உச்சிமலை வரையிலேறு
மகிமையென்ற உச்சிமலை கண்டோன் சித்தன்
மகத்தான சித்தரில்கொங் கணவனாரும்
மகிமையென்ற பேருடைய னவனைப்போலும்
மனதுருகி நின்றவர்கள் யாருமில்லை
மகிமையென்ற சித்தனவன் யோகிதேசி
மனக்குறைக ளில்லாத மவுனியாமே. (ளசஎ)

மவுனியென்ற சித்தர் மெச்சும் வழியுள்ளானை
மகிழ்ந்து கொண்டார் முனிவர் சித்தர் மகிழ்ச்சியாக
கெவுனியவன் சித்தரிலே யவனைப்போலுங்
கேள்வியெங்குங் கேட்டதில்லை திறமோமெத்த
பவனியென்ற உலகமெல்லாம் நிமைக்குமுன்னே
புகுந்தோடி யவன் வருவான் பகர்ந்தபிள்ளை
பவனிதனில் வளர்ப்போர்கள் மிகப்பெற்றோர்கள்
பார்க்கவென்று லுலகதனிற் கண்டிலேனே. (ளசஅ)

கண்டிலேன் சித்தர்களில் முனிவர் தன்னில்
கயிலாச வர்க்கமதி லனந்தங்கோடி
விண்டிலே னண்டம்வரைச் சுற்றிப் பார்த்து
மெய்ஞ்ஞான போதமதை விரும்பினோர்கள்
மண்டிலேன் கண்டதில்லை யெனக்கு ஈசன்
மதிகுளிரச் சொல்லிவைத்த வார்த்தையப்பா
பண்டுபோய் தவமகிமை பெற்றபேர்கள்
பரிவாகத் தானிருந்து வாழ்வார் பாரே. (ளசகூ)

வாழுவது பூரணத்தை நம்பினோர்கள்
மகத்தான ரவியைவிடா திருந்தபேர்கள்
மீளுவது காயகற்பங் கொண்டபேர்கள்
மிஞ்சிநின்ற பிரமநிலை கண்டபேர்கள்
மாளுவது ஒருபோது மில்லை யில்லை
மகத்தான தேசியென்ற குதிரையேறி
ஆளுவது திண்ணமது சிவனுஞ் சொன்ன
ரப்பனே கற்பமதை யறிவிப்பேனே. (உரு)

கற்பமென்று லற்பமல்ல மதனப்பூடு
கண்டுகொண்ட பரதேசி வாசி தேசி
உற்பனமாய்ச் சொல்லிவைத்தே னுலகந்தன்னி
லுத்தமர்க்குச் சாகாம லிருக்கவென்று
விற்பன விவேகமுள்ளோர் தம்மைக்கண்டு
மேதினியில் விள்ளாம லடக்கஞ் செய்து
சற்பனைகள் செய்யாமல் பூடு வாங்கித்
தண்மையுள்ள மதிதனிலே சார்வாய்ச் செய்யே. (உ௱க)

அகார உகார மகார கற்பம்.

சார்வான அகாரமதைப் பூசை பண்ணி
சங்கையுட னாண்டொன்று சென்றபின்பு
ஓர்வான உகாரமதை ஆண்டுகொண்டு
உத்தமனே மகாரமதை ஆண்டுகொள்ளு
சேர்வான மூன்றையுமே யொன்றாய்ச் சேர்த்துச்
செவ்வையுடன் சுத்தி பண்ணித் தீட்சை பத்துத்
தீர்வான தீட்சை பத்து முடிந்த தானாற்
செலுத்தடா ஆண்டொன்று திறமாய்த்தானே. (உ௱உ)

திரமாக ஆண்டொன்று தீர்ந்த தானாற்
சோடா கடைசரக்கு வீரம் பூரம்
உரமாகக் கெந்தியுடன் லிங்கம் சேரு
உத்தமனே அரிதார மோரிடையே கொண்டு
வரமான முன்கருவில் சமனாய்க் கொண்டு
மக்களே வெடியுப்பு சீனம் சாரம்
பரமான முன்சேர்த்த இடையாய்க் கூட்டு
பாங்காகப் பசளைநீர் விட்டு ஆட்டே (உ௱௩)

ஆட்டியே வழித்துருட்டி வட்டு பண்ணி
அப்பனே ரவிதனிலே காயப் போட்டு
திட்டியே ஒட்டில் வைத்து ஓடு மூடிச்
செம்மையுடன் மண்சீலை எழுஞ் செய்து
வாட்டியே முழுப்புடமாய் வைத்தெடுத்து
மக்களே மறுபடியுங் கல்வத் திட்டு
மூட்டியே அமிர்தமது விட்டே யாட்டி
முன்போலப் புடத்தினில்வைத் தெடுத்திடாயே. (உ௱௪)

எடுத்துமே கல்வமதிற் பொடித்துக் கொண்டு
என்மகனே சிவந்த கன்னிப் பாலை விட்டு
அடுத்துமே யரைத்து நன்றாய் வில்லை தட்டி
யப்பனே முன்போலப் புடத்திற் போடு
கடுத்துமே புடமாறி எடுத்து மைந்தா
கல்வமதில் முன்போலும் பொடித்துக்கொண்டு

தொடுத்துமே குடத்து நீர் விட்டேயாட்டித்
துவளரைத்து வில்லைதட்டிக் காயப்போடே. (௨௱௫)

போடெடுத்துப் புடந்தனிலே வைத்துப் பாரு
புண்ணியனே பூப்போலே மலர்ந்து நிற்கும்
ஆடெடுத்த கள்ளனைப்போற் றேகபீடை
யகலுமடா வாதபித்த மறிந்துக் கொள்ளு
தோடெடுத்துப் பூண்ட சத்தி எனக்குச் சொன்னள்
சொல்விவைத்தே னுலகதனிற் பிழைக்கவேண்டி
கூடெடுத்துக் கற்பமதைப் பின்னே கொள்ளு
குருபூசை சிவபூசை குணமாய்ச் செய்யே. (௨௱௬)

செய்துமே சத்தியிடப் பூசைசெய்து
திரமான சித்தர் பதம் பணிந்துக்கொண்டு
எய்துமே மாதாவைப் பணிந்துக்கொண்டு
என் மகனே அகதேசிக் கன்னமீந்து
மொய்துமே ரவியை நம்பிச் சுழினைநின்று
மோட்ச காரண சூட்ச மதுதானென்று
நொய்துமே எனத் தாயைப் போற்றி செய்து
நோக்கடா பணிவிடைதான் கொண்டுதேறே. (௨௱௭)

தேறுவது ஆண்டொன்று சென்றதானல்
தீராத வல்பிணியுந் தீர்ந்தே போகும்
ஆறுவது பெண்ணரவங் கடித்த தானு
லழிந்துவிடு முன் ஜடலம் நித்தியஞ் சொல்வேன்
மீறுவது அவிழ்தமது நிலைத்த தானல்
மிதமாக இருக்காதே கனியின் பாகம்
சேருவது வகையாகச் சேர்த்துக் கொண்டு
தின்னுவார் காயாதி கற்பமாச்சே. (௨௱௮)

ஆச்சப்பா அவமிருத்து எங்கே போச்சு
அப்பனே எமனென்ற பிணிதா னெங்கே
நீச்சப்பா நிலையாத வாசி கட்டும்
நிலையாத வமிர்தரசம் பொங்கி வீழும்
வாச்சப்பா வாலையவள் குடியுமாச்சு
மகத்தான சித்தனென்ற பேருமாச்சு
போச்சப்பா உலகமென்ற வாழ்க்கை போச்சு
புத்தியால் தாய்பதத்தைப் போற்றி செய்யே. (௨௱௯)

பொன்முசுட்டை.

போற்றுவது பொன்முசுட்டை மகிமை கேளாய்
புண்ணியனே மானிடர்க்காய் மனமிரங்கி
நாற்றிசையுங் கீர்த்தி பெற்ற மதனப்பூடை
நாடதனிற் றேடியே நன்றுய்ப் பார்த்துக்

கார்த்துமே நீ இருந்து வருஷகாலம்
　　கழிந்து மெள்ள உறவாடிப் பூவை வாங்கி
தேற்றியே பூவதனைப் பதனம் பண்ணித்
　　தெளிய வைத்துச் சீசாவி லடக்கஞ் செய்யே. (௨௰)

செய்துகொண்டு அம்மரத்தின் கனியை வாங்கித்
　　திடமான அகாரமதில் பூநீர் போட்டு
நொய்துகொண்டு போவதற்கு வீரம்பூரம்
　　நோக்கடா அதினுள்ளே நுணுக்கிப் போட்டு
பைதுகொண்ட கனியதனைப் பத்துமுறைச் சுத்தி
　　பாங்காகச் செய்துகொண்டு பதனம்பண்ணி
நைதுகொண்ட ரவிமுகத்தில் நவநாளுந்தான்
　　நன்றாகக் காய்ந்தபதங் கண்டுதேறே. (௨௧௧)

தேறுவது மரி துரிமை யாகநின்று
　　திடமாகக் காய்ந்தபத மெடுத்துக்கொண்டு
ஏறுவது மதனாதி ஜலத்தை விட்டு
　　என்மகனே கிண்டிப்பா ருப்பாய் நிற்கும்
கூறுவது உப்புடனே மும்மூர்த்தி தன்னைக்
　　குழையவைத்து அமுரிதனில் ரவியுஞ் சேர்த்து
மீறுவது புதுக்குடத்திற் றண்ணீர் விட்டு
　　மீறாமல் நவநாள் தான் ரவியில் வையே. (௨௧௨)

வைத்துதான் வீரமுடன் பூரம்சேரு
　　மைந்தனே கௌரியுடன் துரிசு வெள்ளை
மெய்த்ததொரு தங்கமது சரியாய்க்கொண்டு
　　மீறாமல் நிஷ்டைக்கு அண்டப்பூநீர்
கொய்த்துமே குடத்துநீர் விட்டேயாட்டிக்
　　குழையரைத்து வில்லைபண்ணி ரவியில்வைத்து
நைத்துமே முழப்புடத்தில் வைத்தெடுத்து
　　நன்றாக முன் குருவில் நாலிலொன்று சேரே. (௨௧௩)

சேர்த் தரைத்துக் குடத்துநீர் விட்டேயாட்டிச்
　　செம்மையுடன் வழித்தெடுத்து வட்டுபண்ணி
நேத்தியுடன் காய்ந்தபின்பு முழப்புடத்தில் வைத்து
　　நெறிதப்பிச் செய்யாதே குருவை மறவாதே
பார்த்திபனே நேமநிஷ்டை தன்னை மறவாதே
　　பரிவாகத் தானறிந்து ஒருவ ரறியாமற்
கார்த்திருந்து குரு முடிக்குங் காலம் பார்த்துக்
　　கருணைவளர் பூரணத்திற் கருவைக் கிண்டே. (௨௧௪)

மதியண்டக்கரு.

கிண்டிவைத்துக் குருபூசை வைத்துப் போற்றிக்
　　கணேசனிடப் பூசைசெய்து வடுகன்பூசை

அண்டமெலாம் படைத்து நின்ற சத்தி பூசை
யன்பாகச் செய்துகொண்டு அருளைப் போற்று
கண்டதொரு சாஸ்திரத்தின் பாடல்கண்டு
கருவை யங்கே அணுவளவு பீட்டிப் பாரு
தொண்டுபண்ணும் வாதமொடு வயித்தியமெல்லாந்
தொலையாத நோய்களெல்லாந் தொலைந்துபோமே. (௨௧௫)

போமேதா னுலகுதனிற் பிணியுமுண்டோ
பொன்விளையுங் கருவதுதான் புனித சற்பம்
வேமேதான் கமனரசக் குளிகைசெய்யும்
வேணபடி வாசியது நிலையினிற்குந்
தேமேதான் றேகமது இறுகிப்போகுஞ்
சிவந்துமே காணுமடா நரைதிரைகள் மாறுங்
கோமேதான் மதியினிட அண்டம் வாங்கிக்
குழைய வைக்கப் பூரமது கூடச்சேரே. (௨௧௬)

சோடா மாதாந்த நீருஞ் சேரு
சிவந்த கன்னித் திங்களதி லேழுஞ்சேரு
ஆடா அறிவார்கள் மும்மூர்த்தியான
அதிதமென்ற பொருளதனை யழைத்துப்பாரு
ஏடா பூரணத்தைக் கூடச்சேரு
என்மகனே ஏரண்டத் தயிலத் தாட்டிக்
காரடா சத்தியைத்தான் பூசைபண்ணிக்
கருவான தொழில்களெல்லாந் தொட்டு ஆட்டே. (௨௧௭)

முப்பு சேர்மானம்.

ஆடுவாய் கரிசனத்தின் கருவிதாகு
மப்பனே மறைப்பினிட கருவிதாகும்
தேடுவாய் வசிகரத்தின் கருவிதாகும்
ஜெகஜ்ஜால மாடுகிற கருவிதாகுங்
கூடுவாய் யஷ்டகர்மக் கருவிதாகுங்
குவலயத் திற் பசாசு முதல் வசியமாகும்
நாடுவா யெத்தொழிலு மிக்கருவை விட்டால்
நன்மை இல்லை பலியாது கருவு நன்றே. (௨௧௮)

நன்றென்ற முப்பதுதான் முடிக்கு மார்க்கம்
நான்வெளியாய்ப் புலம்பிவைத்தேன் மனிதர்க்காகச்
சென்றென்ற பேரண்டங் கொண்டு வந்து
சிறிதாக இதை நறுக்கி எடுத்துக்கொண்டு
மண்றென்ற ஊசிநீ ரெனுனீர் தன்னில்
மக்களே அண்டமென்ற பூநீர்போட்டு
குன்றென்ற பூமியிடப் பூநீர்தானுங்
கொண்டுவந்து அதிற் கலக்கித் தெளிவைவாங்கே. (௨௧௯)

வாங்கியே அண்டத்தை யதிலே போட்டு
மக்களே கொதிக்கவைத் தெடுத்துக்கொண்டு
தூங்கியே திரியாதே ஊசிநீரில்
துப்பறவே கழுவி யதைக் காயப்போட்டு
பாங்கியே அண்டமதை எடுத்து வைத்துப்
பாங்காக அண்டமென்ற பூநீர்த் தேடி
ஏங்கியே கொண்டுவந்து ஊசிநீரில்
எட்டிலொரு பாண்டத்திற் கலக்கிவையே. (உஉ௰)

வைத்திடுவாய் மூன்றுநாட் சென்றபின்பு
மக்களே தானிதனிற் றெளிவைவாங்கி
நைத்திடுவா யடுப்பேற்றித் தீயைமூட்டி
நன்றாகக் குழம்புபோற் பருவம்பார்த்து
மெய்த்திடுவாய் பீங்கானி விறுத்துக்கொண்டு
மேன்மையுள்ள ரவிதனிலே வைத்துப்பாரு
பொய்த்திடா துப்பாக உறைந்திருக்கும்
புண்ணியனே இப்படியே பத்துமுறை செய்யே. (உஉக)

செய்த உப்பை எடுத்துமே பதனம்பண்ணு
செவ்வையுள்ள சிறுபசளை நீருவாங்கிக்
கொய்தமுடன் பூமியிட பூநீர் தன்னைக்
கொண்டுவந்து அதிற் கலக்கித் தெளியவைத்து
வைகமுடன் தெளிவை யங்கே காயவைத்து
மக்களே உப்பெடுத்து மூன்றுமொன்றாய்
நெய்தமுடன் சரியிடையா யெடுத்துக்கொண்டு
நேர்மையுள்ள கல்வமதி லிட்டிடாயே. (உஉஉ)

இட்டுமே பசளையிட நீரைவார்த்து
என்மகனே வழவழப்பு காணுமட்டுந்
தொட்டுமே யரைத்து நன்றாய் வழித்துருட்டி
துவளறவே காய்ந்தபதந் தன்னிற்றானும்
பொட்டுமே கெஜப்புடத்தி னீறிப்போகும்
புண்ணியனே அதை எடுத்துக் கல்வத்திட்டு
நட்டுமே சீனமொடு சாரம் சேரு
நன்மையுடன் வெடியுப்பு இடைக்கிடை சேர்ப்பாயே. (உஉҧ)

சேரேநீ சிறுபசளைச் சாறுவிட்டு
செவ்வையாய்த் தானரைத்து வட்டுபண்ணி
பாரே நீ ரவிதனிலே காயவைத்துப்
பண்பான ஓட்டில்வைத்து ஓடுமூடி
நேரே நீ சீலமண்ணும் நன்றாய்ச்செய்து
நேமநிஷ்டை மறவாமற் புடத்திற்போடு
கூரேநீ யதைஎடுத்து வைத்துக்கொண்டு
குணமான வீரமுடன் பூரம் சேரே. (உஉச)

சேரப்பா வில்லைகண்ட இடைக்குத் தானுஞ்
ஜெயமான ரவிபீஜம் நாலிலொன்று
கூரப்பா குடத்துநீர் விட்டேயாட்டிக்
கூர்மையுட னரைத்துருட்டி வட்டுபண்ணி
நேரப்பா புடமதிலே வைத்துப்போடு
நிஜமுள்ள மாதாவை வணங்கிநில்லு
ஆரப்பா அறிவார்கள் முப்பூ தன்னை
அருமை யுள்ள சித்தனவ னறிவான்பாரே. (உஉரு)

இரவிமெழுகு.

அறிவான முப்பூவைப் பதனம்பண்ணி
அப்பனே ஆண் டொன்றி னண்டம் வாங்கிக்
குறியான அண்டத்தி னிடையே பூரம்
கூட்டிவைக்க ரவிதனிலே மெழுகுமாகும்
சரியான நவநாள்தான் வைத்தெடுப்பாய்
தங்கமென்ற சிமிளாதல் தந்தமாதல்
மறியான சிமிள்தனிலே யடக்கம்பண்ணி
மைந்தனே தேவிமுன்பு வைத்துப் போற்றே. (உஉசு)

போற்றுவாய் குருபூசை மண்டலந்தா னப்பா
பூண்டுசென்ற போதல்லோ குருவதாச்சு
மாற்றுவாய் முப்பூவை நீ பதனம்பண்ணு
மக்களே மெழுகு வெகு பதனஞ் சொன்னேன்
காற்றுமேல் மிதந்தபுத்தி யாகநின்றுற்
காணுமல் மறைப்பு மையைப் போட்டுக்கொண்டு
சேர்த்துமே சித்தர் வந்து சோரஞ்செய்து
திரவியம்போ லிக்குருவைத் திருடுவாரே. (உஉஎ)

திருடுவா ருனக்கு முபகாரஞ் செய்வார்
செம்மையுடன் கேட்டதெல்லா மீவார் பாரு
வருகுவா ருனக்குநல்ல வாக்களிப்பார்
மக்களே கற்ப முண்ண வழியுஞ்சொல்வார்
பருகுவார் நல்லபிள்ளை யாகக் கூடப்
பதிலாக அழைத்துப்போய்ப் பதியில் வைப்பார்
கிருகுவா ரவர்கள்பதம் போற்றிசெய்து
கேட்டதெல்லாந் தான்கொடுத்து தொண்டு பண்ணே. (உஉஅ)

மதிமெழுகு.

தொண்டுபண்ணு அவர்கள்மனம் நோகொணுது
சுந்திரனே என்னுடைய மகனே ஐயா
வண்டுபோல் மறுஜென்ம மாவதற்கு
வகைகேளாய் பச்சைக் கற்பூர மொன்று

கொண்டுபோம் கோரோஜனை குங்குமப்பூ
கோதைகொள்ளும் ஜாதிக்காய் ஜாதிபத்ரி
விண்டுபோங் கிராம்புடனே ஏலங்கூட்டி
விதமான மாவிலிங்க முரமுங் கூட்டே. (உஉகூ)

கூட்டியே கஸ்தூரி மஞ்சள்தாரம்
கோதையடா கன்னியொன்று அஞ்சாங் திங்கள்
நாட்டியே கன்னியிடச் சுரோணிதமா முப்பு
நலமான கொடிநஞ்சு மாவுஞ் சேர்த்து
வாட்டியே ஆண்டொன்றில் மாண்ட அண்டம்
மக்களே அண்டமென்ற பூநீர்தானு
மாட்டியே அமரியுப்பு பூமிநாதம்
மைந்தனே ஓரிடையாய் எடுத்துக்கொள்ளே. (உகூ0)

கொள்ளடா அயப்பொடியுங் காந்தம் லிங்கம்
கோதையிட நாதமதிற் கெந்திசேரு
விள்ளடா அரிதாரம் வீரம்பூரம்
விதமான மனோசிலையும் வெடியுப்பு சாரம்
தள்ளடா சீனமொடு சரக்கெல்லாந்தான்
தானரைப்பாய் பசனைநீர் விட்டுநன்றாய்
துள்ளடா அரைத்துருட்டி வட்டுபண்ணித்
துப்புரவா யோட்டில்வைத்து ஓடு மூடே. (உகூக)

மூடியே சீலைமண்தான் வலுவாய்ச் செய்து
முழப்புடத்தில் வைத்து முன்பாம் சரக்கிற்சேரு
வாடியே திரியாதே மனஞ் சோம்பாதே
மக்களே சிவவேம்பின் றயிலம்விட்டு
நாடியே அரைநன்றாய் நான்கு ஜாமம்
நயம்பெறவே அரைத்தபின்பு சொல்லக்கேளாய்
சூடியே சுரோணிதநீர் விட்டு ஆட்டித்
துவள அரை நாற்சாமங் குடத்துநீரே. (உகூஉ)

நீரான குடத்துநீர் விட்டுஆட்டி
நீ மகனே முப்பூவும் நூற்றுக்கொன்று
கூரான அண்டமென்ற பெழுகிற்றனுங்
கொடுத்துவிடு ஆயிரத்துக் கொன்றேயப்பா
வாரான ஆண்டொன்றில் மாண்டபிண்டம்
வகையாகத் தயிலமது செய்துக்கொண்டு
சீரான இந்தயிலம் விட்டுஆட்டித்
தேவியென்ற மனோன்மணியைப் பூசைசெய்யே. (உகூக)

பூசையிலே வைத்தெடுத்துக் குருவைப் போற்றி
புண்ணியனே அகதேசி பரதேசிக் கன்னம்

பேசையிலே தான்கொடுத்து சிவனைப் போற்றிப்
பெருமையுள்ள மெழுகதனிற் குன்றியுண்ணு
ஆசையிலே விழுகாதே மண்டலந்தா
னப்பனே யழியாது ஆயுசென்றும்
வேசையிலே ஆசைகொண்ட பசல்களுக்கு
விள்ளாதே தோஷம்வரும் பேதம்பாரே. (உ௬௪)

பாரடா இரண்டாண்டி னண்டமென்றாற்
பழுதில்லை மூன்றுமொரு அஞ்சுக்குள்ளே
சேரடா கற்பமது வாகும்பாரு
திடமில்லைப் பதினாறு ஆண்டுமட்டுங்
கூரடா இவ்விதமாய்ச் செய்து உண்ணக்
குறையாத ஆண்டுகள்தான் குறைந்து போகு
மாரடா மற்றவண்டம் மைப்போக்காகும்
மாரணமாங் கற்பத்திற் காகாதன்றே. (உ௬௫)

ஆகாது சந்திரனுஞ் சூரியனு மாகு
மப்பனே சந்திரன்றா னைஞ்னூறுண்டு
போகாது சூரியனே ஆயிரந்தானுண்டு
போகமுனிப் பிள்ளைகளு முண்டகற்பம்
வேகாது மற்றுமுள்ள ரிஷிகள் சித்தர்
விரும்பியதோர் கற்பமது சத்தியமாய்ச் சொன்னேன்
யோகாதி செய்பவர்கட் கிந்தகற்ப
முத்தமனே கிட்டு மற்றோர்க் கில்லைதானே. (உ௬௬)

இல்லையடா பரிபாஷை இதுபோற் சொல்லு
மென்மகனே இன்னூற்க ளில்லாவிட்டாற்
சள்ளையடா சாஸ்திரங்கள் பார்த்துப் பார்த்துத்
தயங்குவதே யல்லாது சரிவராது
கொள்ளையடா இந்தநூல் கிடைத்த பேர்க்குக்
குறிதெரியும் நெறிதெரியுங் கூர்மை தோன்றும்
பிள்ளைகளே உங்கள்புத்தி மயங்கிடாதீர்
பெருநூலைப் பார்த்தலைந்தால் பிசகுதானே. (உ௬௭)

சித்து மகிமை.

பிசகாது நந்திதான் முன்னூறாகப்
பேசிவிட்டேன் வெளிதோன்றப் பேசாதெல்லாந்
தசகாது தயிர்கடைந்து நெய்யெடுத்தத்
தன்மை யைப்போற் காணுமடா கருக்களெல்லாம்
பிசகாது மனக்குரங்கின் கொட்பில் சிக்கிப்
பிரபஞ்ச மெய்யெனத்தான் பிரமிக்காது
வசமாக நான்சொன்ன படியேசெய்து
மக்களே கற்பமுண்டு சித்திற் சேரே. (உ௬௮)

சோடா நந்திபிள்ளை என்று சொன்னாற்
 ஜெயம்பெற்ற சித்தர்களு முபசரிப்பார்
வாரடா அருகிருத்தி வார்த்தையாடி
 மக்களே ஏறுகிற மார்க்கஞ் சொல்லி
கூரடா வழிதுறையு நன்றாய்ச் சொல்லிக்
 கூடவே சேர்ந்துறவு கொண்டு பின்னு
மேறடா துறையறிந்து ஏறும்போது
 என்மகனே நாமுனக்கு இதைச் சொல்வோமே. (உ௩௯)

சொல்லுவோம் சித்தரிட மகிமையெல்லாஞ்
 சுட்டிவைப்போஞ் சிவகிருபை தோன்றிப் போகும்
வெல்லுவோஞ் சித்தர்களு மழைத்துக் கொள்வார்
 வெகுகோடி காலமட்டு மிருந்து வாழ்வார்
கல்லுவோ முன்றேக மழிவதில்லைக்
 காணலா மதிசயங்கள் தோன்றுமட்டு
மல்லுவோ மென்பிள்ளை யானல் மக்காள்
 மகத்தான சித்தரிட மகிமை தானே. (உ௪0)

மகிமைகொண்ட சித்தரிலே சேர்ந்துக் கொண்டு
 வாழலாம் கோடியுகம் வாழ்ந்திருந்து
நகிமைகொண்ட பரத்தினிடக் கிருபைகூர்ந்து
 நழுவாமல் மலைதோறும் வாசமாகி
சகிமைகொண்ட சாம்பவியாள் வார்த்தை சொல்லத்
 தான்கேட்டுத் தேவரிஷி தானுமாகி
முகிமைகொண்ட தேவசபை வாசமாகி
 முத்திபெற்றுப் பரதேசி யாவாய்பாரே. (உ௪௧)

பரதேசி என்றசொல்லு மப்போதாச்சு
 பார்மகனே கயிலாசத் தேகமாச்சு
நிரதேசி யானபதி நிலைத்துப்போச்சு
 நிராமயமாய் நின்றபொருள் நீதானச்சு
குரதேசி கூற்றனென்ற மாயைபோச்சுக்
 கூட்டில்விளை யாடுமைந்துங் குணமாய்ப் போச்சு
இரதேசி நீ யாச்சு இகபரந்தானச்சு
 இருந்துவிளை யாடுகின்ற சித்தனச்சே. (உ௪உ)

சித்தனென்ற பேர்வரவே வெகுநாட் செல்லும்
 ஜெடமிருந்து கற்பமிது தெளிந்துபாரு
முத்தனென்ற காயாதி கற்பங் கொள்ள
 முடியாமல் வெகுபேர்க ளிறந்துபோனர்
கத்தனென்ற நிதிவேண்டுங் கருத்துவேண்டுங்
 கருவையங்கே காணுதற்குக் கருணைவேண்டும்
புத்தனென்ற மாய்கைதனிற் சிக்கினேர்கள்
 புதுப்பானை ஈப்போலாம் புவியிற்றனே. (உ௪௩)

புவிதனிலே யுள்ளவர்கள் கோடிக்கொன்று
புண்ணியமே செய்தவர்க்குக் கருவுதோன்றுந்
தவிதனிலே மகிமைபெற்ற சித்தர்பாதந்
தான்கண்டு தொழுதுமிக வணக்கஞ் செய்து
கவிதனிலே யுள்ளதொரு பொருளுஞ் சொல்லிக்
கைபாகஞ் செய்பாகங் கருத்துஞ் சொல்லிப்
பவிதனிலே பிரபஞ்ச மாயைநீங்சப்
பாத்தினிட நிலைசொல்லிப் பாவிப்பாரே. (உசச)

பாவிப்பா ரென்மகனே என்றுசொல்லிப்
பதஞ்சலியாள் மகிழ்ந்துபெற்ற மகனேயென்று
தாவிப்பா ரருகிருத்தி முத்தமிட்டுத்
தமிழுரைத்த கவிதனக்குப் பயனுஞ்சொல்லி
கோவிப்பார் புத்திவர ஞானஞ் சொல்லிக்
குலாவிவரக் கமனத்தின் குறியுஞ்சொல்லி
ஆவிப்பா ரனுக்கிரகப் பேருமிட்டு
அப்போது காஷாய மருள்செய்வாரே. (உசரு)

காஷாயங் கொடுத்து நந்தி பிள்ளையென்று
கண்மணியே என்மகனே வாவென்றேதான்
ஆபாசந் திருதற்குக் கனியுமீந்து
அழைத்துப்போ யையர்பதம் பணியச்சொல்லி
வாயாறப் பேருமிட்டு வண்மைசொல்லி
வசனித்தே சிற்சபையில் வரக்சொல்லி
தாயான மனோன்மணியாள் முத்தமிட்டுத்
தன்வசமா மினந்தனிலே தான் சேர்ப்பாரே. (உசசு)

தான் சேர்ந்த போதல்லோ சித்தனுச்சு
சங்கைகெட்ட மாடதுவோ சித்தனுவான்
வான்சேர்ந்த போதல்லோ பிறவி யற்று
மாய்கையென்ற பிரபஞ்ச வாழ்க்கையற்று
கோன்சேர்ந்த போதல்லோ சித்தர்கூட்டங்
கூடிவிளை யாடுதற்குப் போதங்கொண்டு
வான்சேர்ந்த போதல்லோ மாய்கைபோச்சு
மக்களே சித்தனென்று வசனிப்பாரே. (உசஎ)

வசனிப்பார் புவிதனிலே யுள்ளபேர்கள்
வந்தடுத்து உனைவணங்கித் தெண்டன்செய்து
குசனிப்பா ரவர்களுற வாகாதப்பா
கோதையர்க ளாசையிலே மயங்குவோர்கள்
நிசனிப்பா ருனக்குவரு மானமென்ன
நீக்கியே புறம்பென்று நிலையில் நில்லு
வசனிப்பார் கோடிசித்தர் மாண்டாரென்று
வஞ்சகங்கள் பிரபஞ்சம் சொல்லும்பாரே. (உசஅ)

சீஷனைச் சேர்க்கும் இயல்பு.

சொல்லுவது கேட்டிலையோ மகனேயென்ன
சூதிகப டானகலி யுகத்தின் வாழ்க்கை
வெல்லுவது கோடியிலே ஒருவனுண்டு
வேதாந்தக் கல்விகடல் மிகுந்தசித்தன்
கொல்லுவது பாசம்விடுங் கூற்றும் பெண்டீர்
குழந்தை சுற்றம் பொன்னாசை மண்ணினாசை
தள்ளுவது கோடியிலே ஒருவனுண்டு
தண்மையுள்ள பிள்ளையதென் றழைத்துச் சேரே. (உசகூ)

சேர்த்ததனா லுனக்கு வொரு பிள்ளையாச்சு
திரப்படுத்துஞ் சித்தினிட மகிமைசொல்லி
நேத்திரம்போற் றுனினைத்து கரையேறுதற்கு
நிருவிகற்ப மாம்பொருளை நெஞ்சில்வைத்து
சாத்திரத்தின் வினயமெல்லாஞ் சரியாய்ச்சொல்லி
சஞ்சார சமாதியிட வழியுஞ்சொல்லி
பாத்திரமென் றெண்ணியல்லோ மவுனதீட்சைப்
பதியாகு மிருதயத்தில் பதியச்சொல்லே. (உருய)

பதியமன மில்லாட்டா லகலத்தள்ளு
பஞ்சமா பாவியென்று அடித்துப்போடு
கெதியுனக்கு இல்லையென்று விதியைச்சாடு
கேட்டதற்கு ஏதெனவே கிருபைசெய்து
சதியுனக்கு மதியில்லாப் பிள்ளையென்று
தள்ளிவிட்டு நீ யொதுங்கித் தானேசெல்லு
மதியவற்கு வருமானா லழைத்துக்கொள்ளு
மக்களே பிரபஞ்ச மாயை பொய்யே. (உருக)

பொய்யென்று எண்ணமற் பூதலத்திற்
போராட்டத் துரிலுடலம் நிலைப்பதில்லை
மெய்யென்று வாசியைத்தான் விரும்பிநின்று
மெய்ஞ்ஞான போதமுற்று கற்பங்கொள்ளு
சையென்று சாம்பவியாள் கிருபை தன்னைச்
சாராம லுடலமது தளர்ந்துப்போனால்
வையென்ற மறுபிறப்பிற் சித்திற் சேர்ந்து
வாழ்வதுதான் பொய் யென்று அரன் சொன்னாரே. (உருஉ)

வேறு.

அரன் சொன்ன சொல்லை யன்பாக எண்ணிப்
பரம் சேர்ந்த சித்தர் பலவிதஞ் சொன்னார்
சரம் சேர்ந்த இக்கரு சத்தியமாய்ச் சொன்னேன்
உரம் சேர்ந்த கருவென் றொளித்தார்கள் சித்தர். (உருங)

ஒளித்த கருவை யொளியாமல் நானே
அளித்த பொருளை யறிவுறச் சொன்னேன்

பழித்த ரிஷிகள் பாடிய நூல்கள்
கழித்த மறைப்பைக் கண்டிடு வாயே. (உருச)

கண்டிடச் சொன்ன கருமறைப் பெல்லாம்
விண்டிட யானும் வெளிதோன்றச் சொன்னேன்
பண்டிட முனிவர் பலவித மாகக்
கொண்டிடச் சொன்ன குறியறிவாயே. (உருரு)

நூலுக்குச் சாபம்.

குறியு மறியக் குணக்கற்ற நூலை
நெறி தவறாமல் நேசம தாகவே
தெரியத் தனியே ஜெகத்தி லொருவர்
அறியக் கூடாதே அரன் சொன்ன சாபமே. (உருசா)

சாபமே பெரிது சத்தியஞ் சொன்னேன்
கோபமே செய்வார் கொடிமுடி வேகும்
பாபமே வந்து பழி கொலை சுற்றும்
நாமமு மற்று நரகில் வீழ்வாரே. (உருள)

விழுவாரே நோயில் விலக்க ஒண்ணாது
அழுவாரே யவரொடு சுற்றமு மழிந்திடும்
பழுதறப் பொருளைப் பதிவா யடக்கிவை
மழுவறச் சத்திய மாக நினைத்திடே. (உருஅ)

நினைத்திட்ட பேர்க்கு நிருவாணி கிருபை
அழைத்திட் டழைத்து யருகி லிருத்தியே
பழைத்திட்ட கருவைப் பதியவே நெஞ்சில்
இழைத்திட்ட பூரணி இயம்புவாள் பாரே. (உருகூ)

பாரே முனிவர் பழ ரிஷி சித்தர்கள்
நேரே யுரைத்த நிஜ முள்ள சாஸ்திரம்
மாறே மறைத்த மறைபொரு ளெல்லாம்
கூறே யழியக் கூறு முன்னூறே. (உசூய)

முன்னூறு போல மொழியார்க ளெவரும்
கண்ணூறு போலக் காட்டினார் பொதிகைப்
பண்ணூறு போலப் பரிபாஷை பேசும்
என்னூலைப் போல் இசையாது நூல்களே. (உசூக)

நூலை வெளியில் விட்டவர் சுற்றம்
பாழே போமென்று பதிவாய் முனிவர்கள்
காளையி லேறுங் கந்தனை ஈன்ற
வாலைச் சிறுபெண் வசனித்த சாபமே. (உசூஉ)

சாபமே பெரிதென் றெண்ணி இருந்தவர்
நாமமும் கிளையும் நன்றாக வாழ்ந்திடும்
நேமமு மாக நிஷ்டையில் வாழ்ந்திடும்
சோமனைப் போலுஞ் சுகமா யிருப்பரே. (உசூஙு)

இருப்பரே புவியி லென்றைக்கும் வாழ்ந்து
அழுப்பரே மாய்கையை யவர்கிளை சுற்றமே
தறிப்பரே பொருளைத் தான் வெளி விட்டவர்
மறிப்பரே பெரிதும் நரகில் வாழ்வாரே. (உசுச)

வாழுமே பொருளை மனதில் வைத்தோர்கள்
தாழுமோ கிளைதான் தழாது சத்தியம்
ஆழுமே புவியி லடங்காத ஞானத்தில்
கேளு நீ சொன்னேன் கிளைசுற்றம் பெருகுமே. (உசுரு)

பெருகி இருந்திடும் பெண்பிள்ளை சுற்றமும்
மருவி வளர்ந்திடும் மாறாத செல்வமும்
பருகிய அரனும் பார்ப்பதி கிருபையும்
தருகியே பெருகித் தான் வாழும் சுற்றமே. (உசுசு)

சுற்றமு மற்றுஞ் சுகமாக வாழ்ந்திடும்
நித்தமும் ஞானம் நிலைத்திடுஞ் சத்தியம்
முத்தருங் காணரும் முத்தியாம் பதியில்
பத்தியாய் நின்று பரிந்து வாழ்வாரே. (உசுஎ)

வேறு.

வாழாமற் பொரு ளதனை வெளிவிட் டோர்கள்
வையகத்திற் பிறர் சிரிக்கக் கரும நோயில்
தாளாமற் பிறவி தொறு மிவ்வண்ணந் தான்
சண்டாளப் பிணியாலே தானே மாய்வார்
கேளாம லரனுமையுஞ் சாப மிட்டார்
கெதியில்லைப் பாழ் நரகே வீழ்வார் மைந்தா
கோளான குடும்ப மெல்லா மழிந்து போகுங்
கும்பமுனி கூறிவைத்த சாடந்தானே. (உசுஅ)

சாபமிட்டார் தவமுனிவர் சித்தரெல்லாம்
சண்டாளா இந்நூலைத் தான் காட்டாதே
கோபமிட்ட சித்தர்கள்சா பம்பொல்லாது
கொடிமுடியும் வெந்துவிழுஞ் சாம்பலாக
பாபமிட்ட ஜென்மமென்றூற் பழிகட் கஞ்சான்
பயப்பட்டால் பாபம்வந்து சூழ்ந்திடாது
சோபமிட்ட வஞ்சகர்க்கு நூல் கொடாதே
தூரமாய்ப் போய் விடுவாய் சூஸ்திர மாயே. (உசுகூ)

சூஸ்திரத்திற் சொல்லிவைத்தப் பொருள்களெல்லாஞ்
சூது வினயங்கள் வைத்துப் பார்க்க வேண்டுஞ்
சாஸ்திரத்தில் முனிவர் சித்தர் சொன்ன தெல்லாந்
தப்பிதங்க ளொன்றுமில்லைக் கருத்தோன் றூது

நேத்தியுள்ள சுற்பத்தின் கருவி தாகும்
 நினைவு கொண்டு பார்ப்பவனே சித்தனவன்
ஆத்திரமாய்ச் செய்வோர்க்கு மறிவோர்க்குந்தா
 னப்பனே கரு வேறு அறிந்து பாரே. (உஎ௰)

அறிந்து பார் வயித்தியத்தின் கருவேறுகு
 மந்தந்தத் தொழிற் செய்யுங் கரு வறிந்தால்
தெரிந்து போந் தொழில்களிடச் சூட்ச மெல்லாந்
 தேவரிஷி நீ யாவாய் சித்த னுவாய்
சரிந்துபோம் நீசெய்யுந் தொழிலைக் கண்டு
 சன்யாசி தவ முனிவன் சித்தனென்று
நெரிந்துபோ முலக மது துதிக்கும் பாரு
 நினைவாகக் கரு வறிந்து செய்து பாரே. (உஎக)

பாரப்பா கண்டறியா மூடர்க் கேது
 பார்த் தறிந்து வினயம் வைத்துப் பார்க்க வேண்டும்
நேரப்பா ஆசானே சொல்ல வேண்டும்
 நினைவு கெட்ட தோஷிகட்கோ நிஜமா மின்னால்
தேரப்பா முன்னூற்றைப் போல்தா னென்று
 செப்பாது செப்பாது தெளிந்துபாரு
ஆரப்பா அறிவார்க ளிந்த நூலி
 லடக்கம் வைத்துச் சொல்ல இல்லை யறிந்துபாரே. (உஎஉ)

அறிந்துபா ரிந்த முன்னூ றடக்க மில்லை
 யப்பனே வெளிதோன்றச் சொல்லி வைத்தேன்
தெரிந்து பார் முன்னோர்கள் சொல்லிய நூலெல்லாஞ்
 செய்பாகங் கைபாகம் நன்று யாய்ந்து
சரிந்து பார் கரு வொன்று நாமங் கோடி
 தான் சொல்லி வைத்ததனுல் வெளி தோன்றுது
குறித்துப்பா ரென் நூலில் மறைப்போ இல்லை
 குரைக்கின்ற பசல் களுக்குங் குறி தோணும்மே. (உஎந)

தோணுமே என் நூலைப் பூசை பண்ணித்
 தொண்டு பண்ணி வைத்திருந்தோ னவனே சித்தன்
காணுமே சித்தர் வந்து காருவுஞ் சொல்லிக்
 காட்டுவார் நீயுமொரு சித்த னுவாய்
பேணுமே கரு வறிந்த பெரியோர் பாடல்
 பேசினது போற் செய்தால் பயமொன் றில்லை
கோணுமோ ஒருபோதுங் குறைவ தில்லை
 குறி தோன்றுக் குற்றமதால் நூல்கள் பொய்யே. (உஎச)

பொய்யென்று உலக மதி லுள்ளபேர்கள்
 புத்தி கெட்டு மதி மயங்கிப் போனர் கோடி
சையென்று பலர் சிரிக்க மடிந்தார் கோடி
 தட்டழிந்து கெட்டோ மென்று தவித்தார் கோடி

மெய்யென்று தா னினைந்து பிரம நிலை கண்டு
வேதாந்தப் பரம குரு கதி யென் றெண்ணி
தொய்யென்ற சிவன் செயலை யறிந்த பேர்க்குத்
தோன்றுமடா தொட்ட தெல்லாம் பலிதமாமே. (உஎரு)

கரு விகற்பம்.

பலிதமடா இதனிலொரு கருவைக் கேளு
பதறுமற் சித்தரெல்லா மறைத்துப் போட்டார்
நெளிதமடா கருவுக்குக் கோடி நாமம்
நீச்சு நிலை இல்லாத பொருளோ கோடி
கலிதமடா மண்ணென்று கலங்கள் கோடி
காணுகின்ற நூலொன்று கலைகள் கோடி
வலிதமடா தங்கமொன்று பணியோ கோடி
வசனித்த கதை யதுபோல் வகை ஈதாமே. (உஎசு)

வகையான சித்த ரெல்லா மறைத்த தொரு பொருளை
மன திரங்கு மனிதர்கள்மே லிரக்கங்கொண்டு
துகையான கருவெளியாய் தோன்றச் சொன்னேன்
சொன்னதினாற் சிவன் முதலாய்க் கோபங் கொண்டார்
நகையான சித்தர்களுஞ் சண்டை போட்டு
நானவர்மேல் கோபித்தேன் செந்தீப் பற்றப்
பகையான சமையத்திற் சிவனும் வந்து
பால் கொடுத்து முத்தமிட்டு நந்திவா வென்றாரே. (உஎஎ)

நந்திவா வென் றழைத்து முன்னே வைத்து
நாதாந்த வமிர்த மெனக் களித்தா ரையா
தந்திரமா யவரிருக்கு மிடத்தைப் பார்த்துச்
சதாகோடி தவமுனிவ ரவரைப் போற்றி
மந்திரமாய்த் தானினைந்து சிவனைக் கொண்டாடி
மாமுனிவர் ரிஷிகள்சித்தர் மகிழ்ச்சி கொண்டு
சிந்தைதனில் நந்தி பெற்ற பேறே பேறு
சிக்காது தவமகிமை தானென்றாரே. (உஎஅ)

தவமகிமை நந்தியைப்போ லில்லை யென்றார்.
தாங்காத பதஞ்சலியைத் தாங்கப் போமோ
நவமகிமை சிவனுக்கு நந்தி பார்வை
நந்தி யென்ற ரிஷபமது சிவத்தின் பார்வை
குலமகிமை யுள்ளவர்க்கு இடது கண்ணைக்
கொள்கினா ரதினாலே சித்தர் பகை யாச்சு
பலமகிமை நந்தியென்று சிவன் வாக்கும் பெற்றுப்
பாயாமல் பூமிதனிற் படுத்தேன் பாரே. (உஎகூ)

படுத்தனடா சிவனுக்கு முன்னே பூசை
பார் மகனே எனக்குத்தான் பின்பூசை யாகும்

கொடுத்துவிடச் சிவன்சொன்ன வாக்குப் பெற்றுக்
   கோடியுகம் பூமிதனில் வாழ்ந்தேன் பாரு
அடுத்ததொரு மனிதருக்குப் பிணிநோய் தீர
   அப்பனே அறைகின்றே னுபாயங் கேளு
தடுத்ததொரு கெந்தகத்தின் பற்பஞ் சொல்வேன்
   சகலநோய் குடிபோகுந் தன்மை பாரே. (௨௪௰)

கெந்தக பற்பம்.

தன்மையென்ற கெந்தகத்தின் கட்டிவாங்கிச்
   சற்குருநீவைத் தானினைந்து முப்பூப்பூசிச்
செம்மையுடன் ஆற்றுவல்லிக் கிழங் கரைத்துத்
   திடமாகக் கவசமிட்டுச் சீலைசெய்து
வண்மையென்ற ஜாண்புடமே வைத்தாயானல்
   மக்களே வெண்மையது என்ன சொல்வேன்
பெண்மையென்ற பிணியெல்லா மோடிப்போகும்
   பேதமில்லைச் சத்தியமாய்ச் சொன்னேன் பாரே. (௨௪௧)

சொன்னதொரு சரக்கெல்லா மிப்படியே செய்வாய்
   சொர்ண மென்ற பொருள்கூடுந் துறையோ கோடி
அண்ணலென்ற சிவனெனக்குச் சொன்னவித்தை
   யப்பனே ஒருவருக்கும் விள்ள வேண்டாந்
துண்ண லென்ற தொழிற்செய்து மகனே நீயுந்
   தூய்தபசு நிறைவேறச் சொன்னேன் யானுங்
கண்ணலென்ற லிங்கமுடன் கௌரி வீரங்
   கட்டான பூரமுடன் தாரமாமே. (௨௪௨)

தாரமடா மனோசிலையும் சிங்கி நாகம்
   தன்மையென்ற காரீயம் பாஷாண மெல்லாம்
ஆரமடா சரக்கெல்லாங் கட்டி நீறு
   மப்பனே செந்தூர மெழுகுமாகும்
வீரமடா குறையாது சூரியனு முப்பூ
   வீரவியே கொண்டுவிடக் காயசித்தி
பாரமடா செந்தூர மெழுகின் மார்க்கம்
   பாடிவைத்தே னூல்தனிலே பணிந்துபாரே. (௨௪௩)

பணிந்துபா ரிந்த முன் னூறுதன்னைப்
   படராமற் குகைதனிலே பதனம் பண்ணி
அணிந்துபார் சித்தரெல்லா மறைத்துப் போட்டா
   ரப்போதல்லோ அவர்களுடன் வாதபேசித்
தணிந்துபார் தவம்வேண்டு மென்றபேர்க்கு
   ஜடம்வேண்டு மில்லாட்டாற் றவங்கிட்டாது
கனிந்துபார் முனிவர்சித்தர் பாடியநூற் கெல்லாங்
   கருது மின்னூற் றிறவுகோல் கண்டுபாரே. (௨௪௪)

கண்டுபா ரின்னாலே வெளிவிட் டோர்க்குக்
கண்கெட்டுத் தலைதெறித்துக் கனலோமிஞ்சி
மண்டுபா ரவன்குலமும் நசித்துப் போகு
மைந்தனே எழுபிறப்பும் நயன ஒளியில்லே
பண்டுபார் முனிவர் சித்தர் சொன்ன சாபம்
பழுதுவரா தியான் சொன்ன சாபம் பொய்யா
துண்டுபா ரெழுபிறப்பும் வந்து சூழு
முலக மதிற் காட்டாதே அடக்கம் பண்ணே. (உஅரு)

அடக்கமடா மனதடக்கம் வெகுவாய் வேண்டு
மப்பனே மன்னுயிர்தன் னுயிர்போற் செய்து
ஒடுக்கமது தனிலிருந்து கருவைத்தேடி
யொருவருக்குந் தெரியாமற் றொழிலைச் செய்து
தடக்கமுட னீயிருந்து கற்பமுண்ணு
தானுண்ணத் தேகமது தங்கம் பேர்லாம்
விடக்கெடுத்த நாயில் இருந் தாவதென்ன
மேதினியி லுள்ளவருஞ் சித்தராமே. (உஅசு)

சித்தனு யிருக்கிறவன் கோடிக் கொன்று
தெளிவு கண்டு அறிவு கொண்டு தேற வேண்டு
முத்தனு யென்னூலிற் கருவைக் கண்டு
முடிக்கும் வகை தானறிந்து முறை தப்பாமற்
பத்தனுய்ச் சிவன்மேலே பாரம் போட்டுப்
பரமகுரு பாதமதை நெஞ்சில் வைத்துக்
கர்த்தனுய் நீ இருந்து காட்சி பெற்றுக்
கண்டு கண்டு தேறுவது கடினந் தானே. (உஅஎ)

கடினமடா வெகு கடினம் மன தடக்கம் பண்ணு
கண்மணியே கருவை எல்லாம் வெளியாய்ச் சொன்னேன்
படினமடா சித்தர் சொன்ன சாஸ்திரங்க ளெல்லாம்
பலவிதமாய்ச் சொல்லிவைத்தார் கருத் தோன்றமல்
நடினமடா நான் சொன்ன முன்னூறு தன்னை
நாதாக்கள் கேட்டு மெச்சச் சிவனு மெச்ச
வடினமடா முன்னூறும் வெளிவிட் டோர்க்கு
மகத்தான ரிஷிகள் சொல்லுஞ் சாபந்தானே. (உஅஅ)

சாபமடா எழுபிறப்புந் தீர்க்கொண்ணுது
சண்டாளச் செனன மதாய்ப் பிறக்கும் பாரு
பாபமடா அவன் குலங்க ளூமை யாகிப்
பழிப்பவர்க்குக் கண் குருடு சப்பாணி யாகிப்
போகமடா க்ஷயரோகங் குன்மங் காசம்
பொல்லாத நோய்களிலே யழுந்துவான் பார்
ஏகமடா என் குருவும் சிவனுஞ் சொன்னு
ரேழை மதிப் போகாதே நூல் கொடாதே. (உஅகூ)

கொடுக்காமல் வெகுபதனம் பண்ணிக்கொண்டு
　குருபரனைத் தானினைந்து நூலைவைத்துத்
தடுக்காமற் பூசை பண்ணி அந்தி சந்தித்
　தான்றொழுவாய் சிவன்பதத்தை நெஞ்சுள் வைத்துக்
கொடுக்காமற் குகைதனிலே தனித்திருந்துக்
　குருவான முந்நூற்றை யவிழ்த்துப் பார்த்து
விடுக்காமல் ஞானநிலை கண்டு தேறி
　வேதாந்தக் கருவை எல்லா மனதில் வையே. (௨௬௰)

வையடா சிவன் மேலே ஆணை ஆணை
　மகத்தான சித்தர்கள் மேல் ஆணை ஆணை
பொய்யடா போகாது கணபதி மேல் ஆணை
　புகழ்ப்பெரிய வள்ளி பங்கன் தன்மேல் ஆணை
நையடா நல்லோர்கள் பெரியோர்மேல் ஆணை
　நான்சொன்ன சாபமெல்லாம் பலிக்கும் பாரு
தொய்யடா எந்தனிட முந்நூறு தன்னைத்
　தொல்லுலகிற் பொல்லவர்க்குச் சொல்லொண்ணாதே. (௨௬௧)

கருக்கிடை.

சொல்லியதோர் கருவுக்கு நாமங்கோடிச்
　சொல்லிவைத்தார் சித்த பெல்லாங் கூடிக்கூடி
வல்லியதோ ரிக்கருவை மறந்தபேர்க்கு
　வகையாக மாட்டாது தொழிலும் பொய்யாம்
மெல்லியதோ ரிது தொழிற்குப் புசைமோ ராகும்
　வேதம் நின்று விளங்குவதிக் கருவினாலே
தெள்ளியதோர் நூல்களுக்குத் திறவுகோலாம்
　சித்தர்சொன்ன மறைப்பெல்லாந் தெளிந்துபோமே. (௨௬௨)

தெளிந்துபோஞ் சிற்றண்டம் விந்து வாகுந்
　தெளிவான பிரிதிவு நாதமாகும்
ஒழிந்துபோ மிரண்டினா லுலக வாழ்க்கை
　உத்தமனே இரண்டு மொன்றாய்ச் சேர்ந்தபோது
வழிந்துபோ முருவாச்சு மண்பொன்ஆச்சு
　மக்களே கற்பமுண்ண வலுவுமாச்சு
அழிந்துபோ மிக்கருவை விட்ட பேர்க்கு
　ஆகாது ஜடலம் நிலையாது பாரே. (௨௬௩)

நிலையாது பிண்டமதை மறந்த பேர்க்கு
　நிகழ்ந்ததொரு கங்கை யென்ற கன்னி நீராந்
துலையாது அன்னமயம் பூநீறாகுந்
　துலங்குமடா பேரண்டம் வெள்ளைக் கல்லு

மலையாதே அமரி என்ற சிவனும் போகு
மாந்திரியக் கருவல்லோ கொடி நஞ்சும் மாவுங்
கலையாதே இக்கருவைச் சாஸ்திரங்க ளோறுங்
காட்டினூர் கருவென்று கோடி நாமந் தானே. (௨௯௪)

நாமந்தான் வெகு கோடி நாமமாகும்
நாதாக்கள் பலவிதமாய்ச் சொன்ன மார்க்கம்
சேமந்தா னுலகத்திற் சொன்ன வார்த்தை
சிறுமீன்தான் பெருமீனுக் கிரையாமென்று
வாமந்தான் மனுச் சொல்லக் கேட்டி லீரோ
மக்களே பிரபஞ்ச மாயை பொய்யாம்
சோமந்தான் ஞான வெள்ளம் நிஜமென் றெண்ணித்
துணிந்தவர்க்கு ஞான நிலை கைவசமாம் பாரே. (௨௯௫)

கைவசமா முலகி னுள்ள பூடோ வேருய்க்
கட்டுமடா இந்த உடல் கட்டா தப்பா
மெய்வசமாம் வாத முண்டு வயித்திய முண்டு
வேண அஷ்ட கர்மமுத லெல்லாமுண்டு
கைவசமா யுடல் கட்ட மாட்டா தப்பா
கட்டுமிக் கருவெளியாய்த் தோன்ரு தப்பா
பொய்வசமாய்ச் சொல்லிவைத்தார் சித்த ரெல்லாம்
பூவினிட உப்பெடுத்து ஆடு வாரே. (௨௯௬)

பூவென்ருல் மற்ற தெல்லாம் பூ வாமோ சொல்
புத்தி கெட்ட மாடே நீ பூநீர் கேளு
வேயென்ருற் சிவந்த கன்னி மாதஞ் சென்று
வெளியான நீரல்லோ பூநீருகும்
காமென்ருல் காரமடா சாரமாகுங்
கட்டான வீர மல்லோ பூரமாகும்
நேமென்ரு விதை விட்டாற் காரமில்லை
நின்றதொரு மாது நீர் தீபம் பாரே. (௨௯௭)

மாற்றமை.

பாரடா மறைப்பினிட மார்க்கந் தன்னைப்
பண்பாகச் சொல்லுகிறேன் சுளுவோ மெத்த
நேரடா கருங்கன்னிச் சாறு வாங்கி
நிழலிலே வைத்துலர்த்திக் காயவைத்துப்
பேரடா பேய்ப் பீர்க்கு மாமணக்கின் விரையும்
பிலமாகச் சரி இடையா யெடுத்துக் கொண்டு
தூரடா யிடித்து நன்ருய்த் தயிலம் வாங்கித்
தூர நீர் தனை விட்டு நன்ரு யாட்டே. (௨௯௮)

ஆட்டையிலே பித்து மது கொஞ்சம் போட்டு
அப்பனே சந்திரன் றன் மெழுகும் போட்டுக்

காட்டையிலே கரும்பல்லி அண்டோட்டில் கருக்கிக்
　கண்மணியே மண் தவளை நெய்யுஞ் சேர்த்து
மூட்டையிலே யரைத்து நன்றாய் வழித்து வைத்து
　முனையான வயிரவனைத் தியானம் பண்ணி
நாட்டையிலே புருவமதிற் றிலதம்போடு
　நற்றுவா ரெவ்வெவர்க்கும் நாதன் நீயே. (உசுசு)

நாதனென்ற சித்தர்கள் தான் ஆடும் மையை
　நான் வெளியாய்ச் சொல்லிவைத்தே நன்றாய்த் தானும்
ஆதனென்ற ஆண்மஞ்சள் பெண் மஞ்சள் பார்த்து
　அப்பனே கருத்தயில மிறக்கிக் கொண்டு
வேதனென்ற திகைப்பூச்சி அண்டோட்டில் கருக்கி
　விள்ளுவாய்த் தயிலம் விட்டு நன்று யாட்டிச்
சூதனென்ற சீலையிலே தடவிக் கொண்டு
　சுருட்டடா திரி யதனை விளக்கிற் போடே. (நூா)

போட்டவுடன் அண்டோடு கவிழ்த்துமூடி
　பொருந்தி நின்ற காராவின் நெய்யை விட்டு
வாட்டமுடன் கபாலத்திற் பற்றும் மையை
　மைந்தனே சுரண்டி யதிற் றயிலம் விட்டு
நாட்டமுடன் சந்திரனென்ற மெழுகுங் கூட
　நலமான பித்து மிட்டுப் புனுகு கூட்டித்
தேட்டமுட னரைத்து நன்றாய்ச் சிமிளில் வைத்துத்
　தேவை என்ற பேர் நினைத்துத் திலதம் போடே. (நூாக)

போட்டவுட னுலக மெல்லாம் வணங்கும் பாரு
　பொல்லாத துஷ்டரொடு மிருக மெல்லாம்
நாட்டமுடன் கைவசமே யாகும் பாரு
　நவிலாத இக் கருத்தை வெளி விடாதே
கூட்டமிட்டுத் திருடாதே குறி சொல்லாதே
　குணங்கெட்ட மாய்கைதனி லகப்படாதே
வாட்டமுடனிந்த மைப்போல் வசிகரங்கள்
　வாயாது உலக மதில் வரிசை பாரே. (நூாஉ)

அஞ்சனம்.

வரிசையுட னஞ்சனத்தைச் சொல்லக்கேளு
　மைந்தனே பூமிநீர் கொண்டு வந்து
நெரிசையுட னரைத்து நன்றாய் வில்லை தட்டி
　நினைவாகக் குழித்தயில மிறக்கிக் கொண்டு
பரிசையுடன் சந்திர னென்ற மெழுகும் போடு
　பண்பான பித்துடனே கண்ணும் போடு
தரிசையுடன் தயில்மிட்டு ஆட்டி நன்றாய்த்
　தந்தமென்ற சிமிளதனில் மூணு மையே. (நூாஙு)

மூணு மையும் வைத்து நீ பூசை பண்ணி
முன் சொன்ன மை யதற்கு வயிரவன்றன் பூசை
காணுமடா பின் சொன்ன வசிய மைக்குக்
கணபதியின் பூசை செய்து கருத்தாய் நில்லு
தோணு'மடா அஞ்சன தேவி பூசைச்
சொல்லியே ஆபிரந்தா னுருவுஞ் செய்து
வேணுமென்ற நேரமதிற் றொழிலைச் செய்வாய்
வேதமுறை தவறாமற் பலிக்கும் பாரே. (நூாச)

பலிக்குமடா சாஸ்திரத்தை வெளிவிடாதே
பாடியதோர் கரு வதனிற் பொருள் சொல்லாதே
கலிக்கு மடா தொழில்கள் சிவன் கருணையாலே
கடின மென்ற சித்தர்களாம் முனிவராலே
சொலிக்கு மடா உன்னுவி லீஸ்வரியாள் கிருபை
தோன்றுமடா சற்குருவு மொன்றாய்த் தோன்றும்
கெலிக்குமடா நந்தி நான் சொல் முன்னூறு
செதி பெற்ற சூட்ச காரணமாய் முற்றே. (நூாரு)

முத்தி பெறு ஞானறிவு தங்கி நின்று
மோட்ச நிலை தானறிந்து சித்தும் பெற்றுப்
பற்றி நின்ற சுடரொளியைப் பதிவாய்க் கண்டு
பழக்கத்தால் வாசி நின்ற தலமுங் கண்டு
சித்திபெற்றக் கருவினிட சூட்சங் கண்டு
தெளிந்த மதி மாயை விட்டுச் சிவமே என்று
சத்தி நின்ற இடங் காணப் பேறும் பெற்றுச்
சகல உயிர் தானும் முன்னூறு முற்றே. (நூாசு)

நந்தீசுர மஹாமுனிவர் அருளிச்செய்த கருக்கிடை - நூ௦௦.

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ கைலாயவர்க்கத்துள்

மஹாமஹிமைபொருந்திய

நந்தீசுர மஹாமுனிவர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

கருக்கிடை-நூா.

பொருள் அகராதி.

பொருள்.	பக்கம்.
அ.	
அகார உகார தீட்சை	கசு
அகார உகார மகாரகற்பம்	நூச
அஞ்சனம்	கக
,, ,,	ருநூ
அஷ்டகர்மம்	கஎ
அபசாதகர்க்குக் கருமானம் வெளிவிடில் சாபம்வரும்என்கின்றது	அ
அமிர்ததாரணை	சூ
ஆ.	
ஆக்ருஷணம்	உ௰
இ.	
இரவி மதி அங்கி தாரணை	ரு
இரவி மெழுகு	கநூ
,, ,,	நூக
உ.	
உச்சாடனம்	உநூ
உபதேச நிலை	கூ
எ.	
எல்லூந் தன்மயமாதல்	எ
க.	
கருக்கிடை	ருக
கருவிகற்பம்	சஅ
கற்பமுறை	உரு
கற்பம் உண்ணலின் பலன்	எ
கற்பம் உண்ணுமிடத்து வாசிப்பழக்கம் விடப்படாதென்கின்றது	எ
கற்பம் உண்ணுமிடத்து பத்தியம்	அ
கா.	
காயசித்திமுதலிய சித்திகள் உரு-ம் சித்திக்கும் என்கின்றது	சூ
காயாதிகற்பம்	கஉ
கெ.	
கெந்தகபற்பம்	சக
கௌ.	
கௌரிச்சுன்னம்	நூ௰
ச.	
சகலமும் மனோமாயம் என்கின்றது	எ
சந்திரகலசாமிர்தத்தின் நாமமும் மேற்படி அமிர்த தாரணையின் பயனுந் திருவுளம் பற்றுகின்றார்	கக
சற்சங்கம் வேண்டும் என்கின்றது	அ

பொருள்.	பக்கம்.
சி.	
சிங்குவை சாதகம்	ரு
சித்தர்கட்கும் நந்தீசுரருக்குந் தர்க்கம்	ரு
சித்துமகிமை	சக
சிவனுக்கும் நந்தீசுரருக்குந் தர்க்கம்	ச
சிவஞானம்	௩௰
சிவராஜயோகம்	௩உ
சீ.	
சீஷனைச் சேர்க்கும் இயல்பு	சச
ஞா.	
ஞானநெறி	௰
த.	
தம்பனம்	உஉ
தி.	
திருநடனம்	௩உ
நூ.	
நூல்	ச
நூலுக்குச்சாபம்	சரு
ப.	
பக்குவமுள்ள சீஷனைக் கண்டு உபதேசிக்கு மார்க்கம்	அ
பக்குவாபக்குவர்களால்வரும்பயனைவற்புறுத்தல்	கூ
பேதனம் பே.	உக
போ.	
பொன் முகட்டை	௩ரு
ம.	
மகாரதீட்சை	கசு
மதிமெழுகு	கச
,, ,,	௩கூ
மதியண்டக்கரு	௩சு
மனோலயத்தின் பேறு	௰
மா.	
மாரணக்கரு	கரு
மாரணம்	உரு
மாரணவித்தை	கஎ
மாற்றமை	ருஉ
மு.	
முடிந்தமனோலயத்தில் சதா முயச்சி	எ
முப்புவின் மார்க்கம்	உஎ
முப்புசேர்மானம்	௩எ
மோ.	
மோகனம்	உக
வ.	
வசியம்	உ௰
வா.	
வாசிநிலை	கக
வி.	
வித்துவேஷணம்	உச

பொருள் அகராதி-முற்றிற்று.

பிரசித்தம்.

இதனடியிற்கண்ட புத்தகங்களும் தமிழ், தெலுகு, கிரந்தம் முதலியபாஷைகளில் வேண்டும் புத்தகங்களும் அடியிற்காட்டிய விலாசத்துக்கு எழுதி வி. பி. மூலமாய் விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். வி. பி. சார்ஜ் பிரத்தியேகம்.

ஸ்ரீமஹாபாரதக்கீர்த்தனை கிளேஸ் புல்காலிகோ பைண்டு.	ரூ. 3 0 0.
தட்சணாமூர்த்திசுவாமிகள் மெய்ஞ்ஞானம் திருமந்திரம் ௩ரு௱, கிளேஸ் புல்காலிகோ பைண்டு டைகிலிட்டுடன் பிரதி 1க்கு.	ரூ. 1 4 0.
பூகிமாமுனிவர் வைத்திய சிந்தாமணி 800கிளேஸ் புல்காலிகோ பைண்டு டை கிலிட்டுடன் பிரதி 1க்கு.	ரூ. 0 12 0.

இங்ஙனம்: தி. இராஜு முதலியார்,
2-10 வது நெ. தொட்டிக்கலை குமரப்ப முதலியார் தெரு,
சூளை, சென்னை.